

Časopis šolskih novinarjev OŠ Breg

**Želiš tudi ti prispevati svoj članek, spis, pesem ali risbo?
Svoj prispevek oddaj učiteljici slovenščine in postani del naše ekipe.**

LETNA ŠOLA V NARAVI ZA PETOŠOLCE

Učenci 5. razreda smo se med 12. in 16. junijem 2023 odpravili v Ankaran. Bivali smo v novih mobilnih hiškah, ki so bile del hotela Adria. Vse obroke smo jedli v tem hotelu, ki je imel 4 zvezdice. Letna šola v naravi je namenjena izboljšanju plavalne tehnike. Učitelji so naš že prvi dan po kosilu preizkusili, kako se znajdemo v bazenu. Bili so navdušeni nad našim plavanjem.

Jaz pa sem bil navdušen nad torkovim popoldnevom. Po kosilu smo se odpravili do pomola, kjer nas je čakala modra, starejša ladja z imenom Bracera Meja. Na vrhu strehe je imela lestev, tisto piratsko. Med vožnjo je bilo zabavno opazovati velike in počasne tovarne ladje, ki so bile namenjene v Luko Koper. Opazil sem tudi beli križ, ki se je bleščal na visokem hribu. Morje pa je imelo turkizno modro barvo, kot da je narisano.

Ko smo prispeli v Piran, smo se najprej ustavili v akvariju. To je bilo nekaj za mene.

Tam sem se dolgo zadržal, saj me morski svet vedno navduši. Videl sem veliko novih morskih žvali. Kupil sem si tudi knjigo. Pred Tartinjevim spomenikom smo se slikali in si ogledali stari del mesta. Učiteljica nam je dala eno uro časa, da smo lahko še sami šli malo po mestu, si kupili kak spominček ali sladoled. Pokazala nam je sončno uro in rekla, naj jo gledamo, da bomo točni na zbirnem mestu. Potem smo se vrnili do ladje in se odpeljali nazaj v Ankaran. Po večerji smo dobesečno popadali v postelje in hitro zaspali.

V sredo smo imeli zabaven pouk na naši terasi, potem pa smo veliko plavali in izboljševali tehnike plavanja. Pred večerjo smo nekateri igrali košarko, drugi pa so igrali nogomet ali namizni tenis. Ta dan je bil res športno obarvan!

V četrtek nas je čakal preizkus v plavanju. Vsi smo se odlično odrezali in dobili priznanja. Kopali smo se tudi

v morju in skakali na ninja poligonu oziroma na napihljivih igralih na vodi. Nekateri smo odšli tudi v trgovino kupit pripomočke za večerni program. Lahko bi se reklo, da smo organizirali »Talent šov«. Med hiškami smo postavili stole za učitelje in gledalce ter pripravili mizo za izvajanje poskusov. Oder smo imeli na terasi ene hišice. Videl sem, da so učitelji zelo uživali. Saj so lahko, bilo je veliko zabavnega – od plesa do poskusov, eksplozij, kulinarike in šal.

Težko smo verjeli, da je bil že petek. Še zadnjič smo zjutraj dihalo sveži morski zrak in po zajtrku pospravili vse svoje stvari. Z avtobusom smo se odpeljali proti Ptuj. Najboljši del vožnje je bil, ko smo se ustavili na Trojanah in se posladkali z odličnimi krofi.

V letni šoli v naravi je bilo SUPER!!!

Jan Topolovec, 5. a

Glavni in odgovorni urednici ter lektorici: Urša Kac in Helga Mihelač

Izbor fotografij in ilustracij: Eva Gregorec in Urša Kac

Grafično oblikovanje: Urša Kac

Zahvaljujemo se vsem ilustratorjem, avtorjem fotografij in vsem učiteljem, ki so pomagali pri zbiranju pesmi, spisov in ostalih pisnih ali likovnih izdelkov.

NA BREGU

IZ MOJEGA DNEVNIKA: LETNA ŠOLA V NARAVI V ANKARANU

V ponedeljek, 12. 6. 2023, smo se ob 8-ih odpeljali proti morju. Po dveh urah vožnje smo se ustavili na počivališču Lom. Pojedli smo malico in se slikali pri kravici Milki. V Ankaran smo prispeli okrog 12. ure. Namestili smo se v novih mobilnih hišicah. V sobi sem bila z Zalo. Po okusnem kosilu smo se razpakirali, se oblekli v kopalke in odšli proti bazenu z morsko vodo. Učitelji so nas preizkusili v plavanju in nas razdelili v skupine. Dan je hitro minil. Po večerji smo se igrali besedne igre, se pogovarjali, nato pa zaspali.

V torek, 13. 6. 2023, smo dopoldan veliko plavali različne tehnike in komaj čakali kosilo. Ob 14-ih nas je ob pomolu že čakala ladjica. Odpeljali smo se v Piran. Na poti smo opazovali velike tovrne ladje in Luko Koper. Mogoče ne boste verjeli, toda čisto zares smo videli tudi delfine. V Piranu smo najprej šli v akvarij in opazovali veliko zanimivih vodnih živali. Ogledali smo si še Tartinijev trg in Tartinijevo hišo ter sončno uro. Imeli smo eno uro časa, da smo si lahko kupili kakšen spominček in sladoled. Ob 18.30 smo se z ladjico vrnili v Ankaran in pojedli večerjo. Ta večer smo zaspali prej, saj smo bili zelo utrujeni.

V sredo, 14. 6. 2023, smo po zajtrku reševali učne liste. Naš pouk je bil zabaven, saj smo imeli učilnico kar na terasi pred hišico. Nato smo veliko plavali in skakali v vodo. Učitelji so nas opozarjali na napake pri plavanju in mi smo jih pridno ubogali. Zvečer smo imeli še različne športne dejavnosti: košarko, nogomet, namizni tenis in med dvema ognjema. Pogledali smo tudi na televizijo, saj nas je zanimalo, kaj se dogaja v Master Chefu.

V četrtek, 15. 6. 2023, smo si vsi želeli čim bolj opraviti preizkus v plavanju. Učitelji Miha, Gašper, Tomaž in Aleš so nas ocenjevali, učiteljici Simona in Daniela pa sta plavali v bazenu in nas spodbujali. Uspelo nam je !!! Nekaj časa nam je ostalo še za prosto kopanje v morju. Kdor je želel, je lahko šel tudi na vodna igrala. Po večerji smo pripravili predstavo Pokaži, kaj znaš. Sodelovali smo z različnimi točkami: skeči, poskusi, petjem in plesom. Učitelji so bili navdušeni. Dovolili so nam, da gremo spat kasneje.

V petek, 16. 6. 2023, smo pojedli zadnji zajtrk v Ankaranu. Vse smo spakirali v kovčke in ob 10-ih sedli na avtobus. Peljali smo se do Trojan in si kupili slastne krofe. Nekaj smo jih odnesli tudi domov. Ko smo prispeli do šole, smo zagledali nasmejane starše. Bili so nas zelo veseli, mi pa njih. Za nas so bile to male počitnice. Letna šola v naravi mi bo ostala v lepem spominu.

Anaja Pintarič, 5. a

ŠOLA V NARAVI V DOMU PLANINKA

Dne 3. 5. 2023 so me starši pripeljali v šolo. Zbrali smo se pred šolo. Razdelili smo si malico in se počasi odpravili proti avtobusni postaji. Avtobus je pripeljal. V njega smo naložili kovčke. Voznik avtobusa je začel peljati. Do doma Planinka so bili zelo strmi in ostri ovinki, tako da je bilo nekaterim slabo. Ko smo

prispeli do doma, smo se razdelili v sobe in pojedli malico. Nato smo si pripravili postelje in oblekli posteljnino. Zbrali smo se v učilnici. Pogovarjali smo se o orientaciji. Ko smo se pogovorili, smo šli ven na delo. Dobili smo maketo, po kateri smo izdelali načrt.

Ivanuša Matevž, 3. a

DRUGI DAN ŠOLE V NARAVI

Zjutraj so nas učiteljice prišle zbuditi. Ko smo se preoblekli, smo počakali na jutranji sprehod. Po sprehodu smo šli zajtrkovat. Po zajtrku je bila prva dejavnost – preživetje v naravi, kasneje pa malica. Sledilo je lokostrelstvo, potem smo pojedli kosilo. Nato smo šli premagovat ovire v adrenalinski park.

Preden smo šli v adrenalinski park, smo imeli predavanje. Ko smo si naredili čelade, pas in roler smo preplezali progo. Sledila je večerja. Umili smo se in se igrali. Učiteljice so nam zaželele lahko noč.

Sara Petrovič, 3. a

DELANJE ZAVETIJ IN LOKOSTRELSTVO

Zjutraj smo se zbudili. Pred zajtrkom je sledila jutranja telovadba. Po zajtrku smo se v učilnici pogovorili, kako preživeti v naravi. V gozdu smo po skupinah naredili zavetja iz odpadnih vej in iglic. Ko smo zaključili z delom, smo se odpravili na lokostrelstvo. Tam smo s plastičnim lokom streljali v tarčo. Celo s pravim lokom smo poskušali zadeti balon. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Besedilo in risba ure:

Mia Ferčec, 3. a

NA BREGU

ŠOLA V NARAVI ZA TRETJEŠOLCE

Zjutraj smo prišli v šolo. Počakali smo učiteljico. Ko smo bili vsi v šoli, je učiteljica prišla po nas.

Vsi smo počakali na avtobus. Ko je avtobus pripejhal, smo odšli na avtobus. Peljali smo se do doma Planinka na Pohorju. Zapustili smo avtobus. Šofer nam je dal kovčke. Vzeli smo svoje kovčke in odšli v dom. V domu smo se sezuli in iz kovčka vzeli rezervne čevlje, jakno in bundo ter vse odložili v garderobi. Učiteljica doma Planinka nam je povedala, katero številko sobe imamo in ime sobe. Odšli smo v svojo sobo. Učitelj doma Planinka nam je dal posteljino, da smo si lahko oblekli postelje. Potem so prišli po nas dežurni učenci, da pridemo na kosilo. Po kosilu smo v svojih sobah malo počivali. Po počitku so nas čakale dejavnosti.

Prva dejavnost je bila preživetje v naravi. Učitelj nam je povedal, kaj in kako bomo delali. Odšli smo v gozd in izdelali svoje bivališče. Po tej dejavnosti smo odšli na lokostrelstvo in streljali z otroškim lokom in prvim lokom. Po streljanju je sledila večerja. Umili smo si roke in odšli jest. Po večerji smo še imeli zadnjo dejavnost ta dan, miselne igre. Ni bilo lahko. Po dejavnosti je bil čas, da se vsi umijemo, umijemo zobe in gre vsak v svojo posteljo.

Tanaja Šabanović, 3. b

Zjutraj smo se zbudili, oblekli, umili in odšli na zajtrk. Po zajtrku smo pospravili postelje. Po pospravljanju smo odšli na dejavnost orientacija. Vmes smo imeli malico. Sledilo je kosilo. Po kosilu smo imeli malo počitka. Po počitku smo odšli v gozd k potočku. Ogleдали smo si živali, ki živijo v potočku. Vrnili smo se v dom, kjer nas je čakala večerja. Po večerji smo odšli na večerni sprehod. Po sprehodu smo se odšli umiti. Potem smo se lahko igrali. Ob pol desetih smo se odpravili v postelje in zaspali.

Alja Knez, 3. b

Zadnji dan šole v naravi smo se zjutraj zbudili in šli na jutranjo telovadbo. Dežurni so po telovadbi pripravili zajtrk in prišli po nas v sobe. Ko smo se najedli, smo šli v adrenalinski park. Potem smo šli na kosilo. Ko smo se najedli, smo počakali na avtobus in se odpeljali v šolo. Tam so nas čakali starši, da gremo domov.

Nika Lubojevič, 3. b

PETOŠOLCI V ŠOLI V NARAVI V ANKARANU

NA BREGU

TRETJEŠOLCI V ŠOLI V NARAVI V DOMU PLANINKA

DAN ZA KINO

Učenci 3.a razreda smo v tednu otroka v ponedeljek, 3. 10. 2022, šli v kino. Tam smo si ogledali risani film Najboljši rojstni dan. Film je bil zanimiv in nas je navdušil. 90 minut smo bili zatopljeni, sedeli smo tiho kot miške. Vse do konca smo uživali v filmu. Učenci od 4-6 razreda so si v torek 4. 10. 2022 ogledali film Gajin svet 2. Isti film so si ogledali učenci od 7-9 razreda vendar nekaj dni kasneje – v petek 7. 10. tudi učenci so rekli da jim je film všeč. Nekateri med njimi so si že ogledali tudi film Gajin svet 1, ki je bil v kinu in po televiziji učenci imamo radi dneve dejavnosti, še posebej kino dneve

Matevž Ivanuša, 3.a

Sedem palčkov: Maja Orešek, 7. a

NA BREGU

SMUČANJE NA KOPAH — ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Letos, natančneje 17. februarja, smo se učenci sedmega razreda odpravili v šolo v naravi. Bilo je prečudovito!

Zbrali smo se pri šoli že ob pol sedmih zjutraj. Vse kovčke in torbe smo odložili v avtobus ter se usedli vanj.

Pot je bila prijetna, z izjemo dela skozi Pohorje. Vsi ti ovinki so me precej prestrašili in dobil sem občutek, da bo avtobus zapeljal s ceste.

Ko smo prispeli, smo prtljago odložili v hotelu in se pripravili na smučanje. To je bila moja prva izkušnja na smučeh, zato sem bil

zelo navdušen, a hkrati tudi nervozen, saj nisem vedel, kaj naj pričakujem.

Po smučanju sem bil že precej utrujen, a kljub temu sem hotel nadaljevati.

V hotelu smo razpakirali kovčke, se spočili za kratek čas in se ob 13-ih odpravili na kosilo. Bilo je zelo okusno.

Približno dve uri po kosilu smo se odpravili nazaj na smuči. Vmes smo imeli krajšo pavzo za čaj.

Ob koncu dneva nas je v hotelu že čakala topla večerja.

V prihodnjih dneh smo

zares veliko smučali in osvojili nove smučarske veščine. Ob koncu tedna nas je čakal predstavitveni večer "Pokaži kaj znaš", kjer smo se predstavili s svojimi spretnostmi.

Kljub nepozabnim izkušnjam smo že vsi komaj čakali odhod domov, saj smo pogrešali starše, brate in sestre.

Izkušnja je bila izjemna in bi jo priporočal še komu.

Maj Matjašič, 7. a

Samanta Roškar, 3. a

UČENCI PRVEGA TRILETJA NA SNEŽNI ODEJI

Rože: Maja Orešek, 7. a

NA BREGU

PLANINSKI POHOD NA LOVRENŠKA JEZERA

V soboto, 8.OKTOBRA 2022 smo se odpravili na prvi planinski izlet PO DVEH CELIH LETIH! Odšli smo na LOVRENŠKA JEZERA.

Bilo je super jutro ob 07:00 in že ko si prispel na avtobusno postajo nisi rabil biti Einstein da bi ugotovil da na Lovrenška jezera ni odšel samo OŠ BREG! Prav nasprotno na ta izlet so odšle prav vse osnove šole na Ptuj. Pot z avtobusom je bila zelo lepa, čeprav je bilo na avtobusu vroče, kot na Ekvatorju.

Ko smo prispeli do začetka poti, smo imeli prvi postanek, da smo lahko pojedli kakšen sendvič in naredili nekaj požirkov vode, nakar smo nadaljevali pot (tokrat peš).

Na poti smo naleteli na pravo minsko polje kraev kakcev, na srečo smo se jim skoraj v celoti izognili. Nato smo se začeli vzpenjati na prvi mali hrib, ki je bil zelo blaten. Zatem smo se vzpenjali in vzpenjali in še malo vzpenjali skozi gozd, dokler nismo prišli do prvega vrha, kjer je bil PREČUDOVIT RAZGLED. Takrat so nekateri že z dvignjenimi rokami govorili »KONČNO, KONEC!«, vendar so kmalu ugotovili, da smo imeli zgolj majhen postanek za pitje. Ko smo se nagledali in napili smo nadaljevali s potjo. Kasneje smo se vzpenjali po malo bolj kamniti poti, ki je bila za povrh tudi malo težja za nekatere.

Po tem smo prišli do nekega območja, ki je bilo nekako »zaščiteno«, saj iz tistega območja ne smeš odnašati zaščitene cvetic in drugih rastlin. Po tem smo se nekaj časa vrteli v krogu in nadaljevali pot in končno prispeli do LOVRENŠKIH JEZER (1520 m)! Tam je bila velika lovška hišica in veliko lesenih stopnic. Tam smo imeli še zadnji postanek, saj smo lahko nekaj malega pojedli in se odpravili do naše zadnje destinacije KOČE NA PESKU.

Nekaj časa smo hodili po cesti in nato končno prispeli do KOČE NA PESKU (1386 m), kjer smo nekaj malega popili in se končno odpravili DOMOV! Vrnili smo se okoli 17:00 ure.

Pa še nekaj dejstev, zakaj je dobro biti planinec:

1. super svež zrak,
2. lepa narava,
3. veliko se naučiš,
4. spoznaš nove prijatelje...

Breški planinci se že veselimo naslednjega izleta po Jurčičevi poti.

Jan Topolovec, 5. a

TRADICIONALNI NOČNI PLANINSKI POHOD BREŠKIH PLANINCEV

Po dveh letih premora smo se planinci z Brega spet podali na nočni pohod z lučkami. V temi smo raziskali bližnjo okolico šole in se imeli odlično.

V torek, 29. 11. 2022, smo planinci z Brega v temi še enkrat prišli v šolo. Vsi smo bili debelo oblečeni, na glavi pa smo imeli čelne svetilke. Marsikdo je imel v žepu ali v nahrbtniku še eno svetilko za vsak slučaj, saj nam na tokratnem pohodu ni pomagala polna luna. Bilo je mrzlo in temno, a naša dobro volja je premagala obe oviri. Preden smo se odpravili, nas je men-

torica prešela, nas opomnila na planinska pravila in nam povedala, kaj morajo vsebovati naši nahrbtniki in kako mora biti planinec obut in oblečen. Zbrali smo se v velikem številu – bilo nas je kar 35 planincev z Brega – in se ob spremstvu vodnikov Planinskega društva Ptuj odpravili v smeri toplic. Pridružili so se nam tudi učiteljica Mateja G., ga. podravnateljica Jasna B. in g. ravnatelj Milan F. Po poti smo opazovali nočno jesensko pokrajino in čeprav so bile le 3 stopinje, nas ni nič zeblo. Na po-

stanku smo iz nahrbtnikov potegnili termovke in spili malo čaja ter se posladkali. Dve uri sta minili, kot bi mignil in že smo bili na šolskem dvorišču, kjer so nas pričakali starši.

Planinci z mentorico

NA BREGU

IZLET NA KOPITNIK ALI NESREČA NIKOLI NE POČIVA

V soboto 18. marca smo se breški planinci odpravili na izlet na KOPITNIK. Pot smo začeli na avtobusni postaji Ptuj, kjer smo se zbrali ob 7. uri. Z avtobusom smo se peljali po dolgi in lepi poti. Proti koncu poti, v bližini Celja, smo zagledali še posebej lepo naravo, zato smo naredili veieliko lepih fotografij. Samo nekaj minut za tem smo prišli do konca poti (z avtobusom). Ko smo stopili z avtobusa, smo opazili jasno vreme in si pljuča napolnili s svežim zrakom. Takrat smo imeli prvi postanek, tako da smo se malce okrepčali in kar odrinili na pot – tokrat peš. Ko smo hodili kakšnih 20 minut, smo že prišli do gozda, po katerem smo se vzpenjali. Po nekaj minutah smo prišli do tako ostrega ovinka, da bi se

lahko urezal na njem.

Od tistega ovinka smo pot nadaljevali po nekoliko bolj strmi poti. Na koncu te poti smo prišli do nekakšne majhne jase, na kateri je stala stara cerkev. Tam smo na hitro nekaj popili, nato pa se odpravili naprej. Samo minuta za tem in že smo prišli do velikih stopnic, ki so imele še bolj ostre ovinke kot prej. Takoj za tem smo prišli do zelo ozke poti, ki je bila tako ozka, da bi lahko še kakšen gimnastičar padel, če ne bi pazil, zato smo tam hodili en za drugim. Če si tam pogledal na svojo levo, se ti je lahko zavrtele, saj tam ni bilo dreves. Tak pogled navzdol te lahko na nek način zelo prestraši, ko pomisliš, da si na robu prepada. Na

koncu te poti smo se spet razdelili v pare.

Komaj nekaj korakov smo naredili, pa smo srečali ljubkega kužka. Samo nekaj minutk za tem smo imeli postanek za pitje. Tam smo nekateri odkrili, da samo nekaj metrov stran stoji hiška, na njeni levi pa nadstrešek, pod nadstreškom pa kozice.

Vsi so želeli videti kozice. Ko pa so to opazili učitelji in vodniki, so nas takoj poslali nazaj v pare, saj smo morali nadaljevati s potjo. Za tem postankom se ni zgodilo nič posebnega. No, razen tega, da smo videli drevo v obliki črke V, tega, da je bila pot zelo strma in tega, da smo videli razdrto srhljivo bajtico. Tam smo ime-

li zelo kratek postanek za pitje in že smo šibali naprej.

Od tam smo hodili in hodili in še malo hodili, nato pa zagledali SNEG. Ja prav ste prebrali. Sredi marca smo videli SNEG, pa to ne na visoki nadmorski višini, kje pa, takrat smo bili na nadmorski višini kakih 898m. Za nas je bilo to kot suho zlato, saj na Ptujcu snega nismo videli že več kot en mesec. Nekateri smo stekli do jase s snegom in si naredili majhno zalogo snežnih kep. Smo nekaj minut norenja na snegu je zadoščalo za naše veselje. Še dobro, da je bilo jasno vreme, saj nam vodnik zagotovo ne bi pustil, da se oddaljimo in igramo v megli ali na mokrem in spolzkem terenu. Za tem smo hodili samo dobrih dvajset minut pa smo že prispeli do našega cilja – KOČE NA KOPITNIKU, kjer smo imeli vsaj uro in pol dolg postanek. V tem času smo jedli, pili, se igrali, igrali košarko in odkrivali vedno večje planjave snega, zaradi česa so se vrstile snežne vojne od 3 pa vse do 10 oseb. Nato je bil čas za hrano, saj smo si lahko naročili štrudelj (najboljši, saj je bil domač in s planin)! Ravno smo se želeli odpraviti proti dolini, a glej ga zlomka, neka punca iz naše šole si je na dvorišču planinske koče zvila gleženj, zato je bilo treba ukrepati TAKOJ! Vodnik Rok ji je pregledal gleženj, vodnik Jože je pripravil obkladek iz snega in blagnatega robčka. Potem sta ji povi-

la nogo. Ker poškodovanka ni želela, da jo odrasli ne-sejo, smo se morali znajti drugače, da ne bi obremenjevali poškodovanega gležnja. Še sreča, da je učiteljica Urša iznajdljiva, saj se ji je utrnila ideja, da bi lahko naredili tako, da bi se ranjenka z eno roko naslonila nanjo, z drugo pa na prijateljice. Zato pa so prijatelji! Med tem bi z zdravo nogo skakala, poškodovano pa držala v zraku. Še sreča, da je bila zraven tudi učiteljica Jasmina, da je v tem času lahko ona

pazila na vse ostale breške planince. Med potjo proti dolini se ni zgodilo nič omembe vrednega razen postankov. Nekaj sto metrov pred prihodom v mesto sta vodnici Bojana in Tea začeli nositi ranjenko (štuporamo). Njen nahrbtnik so izmenjaje nosili vodniki, učiteljica in mi, malo večji fantje. Seveda sta se po nekem času utrudili, zato smo potrebovali rešitev in takrat je vodnica Bojana začela razlagati, kako so včasih nosili poškodovane

otroke. Ideja se je zdela izvedljiva. Se pravi, da smo vzeli dve močni palici, ki sta ju držali vodnici, med njiju pa se je usedla poškodovanka. To metodo smo uporabljali največ pet minut, dokler nismo šli mimo neke hiše, kjer je stala neka zelo prijazna ženska, saj se je ponudila, da pelje poškodovanko v dolino. Mnogi pravijo, da smo ljudje že popolnoma pokvarjeni, a se velikokrat izkaže, da ni tako! Ko smo prišli do avtobusa smo tam imeli še zadnji

postanek, pojedli smo, kar nam je ostalo, nato pa se odpravili domov.

ZDAJ PA ŠE NEKAJ PREDNOSTI PLANINSTVA:

Spoznavanje novega

Sklepanje novih prijateljstev

Super planinska kulinarika

Odličen svež zrak

Super zabava

Namesto sobotnega pospravljanja sobe uživaš na izletu

Razširjanje svojih obzorij

Jan Topolovec, 5. a

ŠLI SMO NA KOPITNIK

V soboto, 18. marca, smo se povzpeli na Kopitnik. Hodili smo približno 4 ure in bilo je zelo lepo sončno vreme. Na avtobusu smo se pogovarjali in se večkrat od srca nasmejali. Pot na vrh ni bila prezahtevna, pa tudi prelahka ni bila. Vendar nam je bilo zelo zabavno. Po poti smo videli in spoznali kar nekaj rastlin, hodili smo tudi po delu gozda, kjer je bilo veliko čemaža, srečali smo pa tudi močerada in druge živali. Med potjo smo se veliko pogovarjali in se zabavali. Ko smo prišli na vrh, smo se odpočili in se okrepčali z malico iz nahrbtnika, ki smo jo pripravili doma. Po krajšem počitku in igri smo se odpravili nazaj v dolino, to je bilo lažje ter hitreje. Na avtobusu smo zaspali in kmalu smo bili na Ptuj. Ta izlet je bil zelo zanimiv.

Neža Vindiš Markež, 6. a

NA BREGU

BREŠKE OLIMPIJSKE IGRE 2023 SO ZA NAMI

Breške olimpijske igre so ves čas potekale v duhu pravih olimpijskih iger »Pomembno je sodelovati in ne zmagati«. Ta moto se je širil med nastopajočimi in vsemi, ki so bili prisotni skozi celoten potek iger.

Prireditve je potekala v četrtek, 25. maja, ko so učenci šole skupaj z zaposlenimi na vroč sončen dan pripravili čudovit spektakel, kot ga še ni bilo. Dvorišče šole je pokalo po šivih, saj se je na njem zbrala množica staršev, babic, dedkov ter otrok, ki so bili pripravljeni sodelovati in navijati.

Na dogodku so sodelovale naslednje ekipe: Hitri in drzni, Pokemoni, Breške zvezde, Breška banda, Gla-

sni, Modra družina, Grupa polna hrupa, Strela Mc8 in skupina Načeloma ... smo konec. Otvoritveni dogodek se je začel s prikazom košarkarskih spretnosti in vragolij učencev, plesalke pa so predstavile atraktivno plesno točko. Devetošolka pa je skupaj z bivšimi učenci breške šole, ki so člani glasbene skupine ptujske gimnazije, uprizorila pravi koncert.

Najprej so napovedovalci Jaka Fras, Polona Fijan, Ema Radaš in Lana Kmetec napovedali posebnega gosta podžupana Boštjana Šerugo, ki je imel govor takoj po dvigu zastave in otvoritvenem protokolu ter uvodnih besedah ravnatelja. Sle-

dil je pravi olimpijski protokol, pri katerem so sodelovali tudi starši in bivši učenci, ki so pritekli z baklo na dvorišče šole in spektakularno prižgali olimpijski ogenj, da bi z njim napovedali in proslavili začetek olimpijskih iger.

Po veličastni slavnostni otvoritvi je sledilo sodelovanje vseh navzočih na prireditvi v različnih športnih dejavnosti. Teh delavnic je bilo trinajst, tako da je bila res velika izbira prav za vse generacije. Tisti, ki so se najbolj trudili, so dobili tudi priznanja. Na tako vroč dan pa so učenci ter učitelji šole poskrbeli, da nismo bili žejni in lačni. Prav tako pa smo se lahko

posladkali s sadjem ter izvrstnim sladoledom.

Breške olimpijske igre niso pustile ravnodušnega nobenega obiskovalca, tako da verjamemo, da bo naslednje leto udeležba še večja, prav tako pa verjamemo, da bo vreme služilo tako kot letos.

Jaša Bunderla in Taj Vilčnik,
7. a

DAN ŠOLE SKOZI MOJE OČI

Dan šole smo predstavili kot uradne Breške olimpijske igre, ki smo jih otvorili s pozdravom obiskovalcev in razrednih reprezentanc in s prižigom olimpijskega ognja ter obešanjem zastave.

Mimohodu razrednih reprezentanc je sledila plesna točka, kjer smo sodelovale vse reprezentance. Celo šolsko dvorišče je plesalo, vsi so se razmigali in to je bil res zanimiv del prireditve.

Po plesu smo poslušali glasbeno točko, ki sta jo izvedla lanska devetošolca Aleš Prigl in Matevž Mertelj skupaj z dvema prijateljema. Za njima je pevski zbor zapel šolsko himno. Tokrat se je ta še posebej skladala z rdečo nitjo prireditve.

Kmalu je bilo potrebno prižgati olimpijski ogenj, ampak preden so ga prižgali, smo morali izobesiti našo breško zastavo in zastavo Breških olimpijskih iger ter povedati olimpijsko zaprisego. Po tem, ko je Zala Mojsilović Meznarič, učenka 9. b, izrekla olimpijsko zaprisego, je sledila še ena plesna točka. In kot že pričakovano je končno sledila napoved olimpijskega ognja. Pritekli so tekači, ki so si predajali štafeto olimpijske bakle. Med tekači so bili naši starši in nekdani učenci, ki so danes priznani športniki ter mnogi naši učenci, ki bodo gotovo zakorakali v svet vrhunskega športa. Takrat so bile breške olimpijske igre uradno odprte!

Po povedanih navodilih za igre, da smo se vsi lažje organizirali, je sledila še zadnja pevska točka in mini koncert benda Ptujске gimnazije.

Nato smo že prišli k zelo težko pričakovanim športnim igram. Vsak obiskovalec se je lahko preizkusil v različnih športnih aktivnostih. Preden smo začeli, smo si lahko šli do informativne točke po kartonček, na katerem smo zbirali šampiljke. In tako smo kmalu prišli do konca tega dneva šole. Imeli smo se super in bilo je zabavno.

Tia Valenko, Ema Radaš, 7. a

Bil je 25.6.2023. Učencem ni bilo treba priti v šolo, saj je po navadi tako, da imamo pouka prost dan vsako leto na dan šole. Ob petih popoldan smo se s starši odpravili proti šoli. Vsi učenci smo se že kak mesec prej z razredom pogovorili o imenu skupine in o barvi majic, ki jih moramo nositi. Jaz in moj razred smo morali nositi bele majice in ime nam je bilo GRUPA POLNA HRUPA. Pred začetkom prireditve smo morali razredi čakati v vrsti na šolskem hodniku. Po tem smo se, ko so nas napovedali, odpravili ven in čakali na prižig ognja, da se lahko prireditev začne. Zunaj je bilo zelo vroče in prišlo je veliko staršev. Okoli pol šestih se je ogenj prižgal, tako so bile Breške olimpijske igre odprte in smo lahko začeli opravljati discipline. Jaz sem bila v skupini z mlajšo sestro in s prijateljico Majo. Na koncu, ko smo opravile vse discipline, smo prejele priznanje. Vmes smo se lahko okrepčale, saj je bila na voljo pijača in nekaj hrane za vse. Ob koncu smo bili vsi veseli in utrujeni ter smo se počasi odpravili domov.

Kiara Šeliga, 7. a

NA BREGU

OBISK RTV STUDIA MARIBOR NAS JE NAVDUŠIL ZA RAZNE POKLICE

V četrtek, 11. 5., smo ob 11. uri prispeli na Radio Si in RTV Maribor ter se pripravili na dan, poln zanimivih dogodivščin. Bili smo deležni fascinantnega vpogleda v prostore televizije in radia ter vse, kar se skriva za izdelavo programa. Novinarji in uredniki so nas vodili skozi studijske prostore, kjer smo spoznali delovanje televizijskih kamer, osvetlitve in kompleksnosti montaže slike in zvoka pri živem programu.

Najprej smo si ogledali nadzorno sobo, kjer smo lahko opazovali, kako poteka usklajevanje programa in spremljanje vseh dogajanj v

studijskih prostorih.

Po ogledu nadzorne sobe smo se preselili v manjši studio, kjer smo imeli priložnost poslušati našega sošolca, ki je s polno mero energije zapel otroško pesmico "Kuža pazi".

Tokrat smo mi prevzeli vlogo izpraševalcev in opazovali moderatorja, ki je v živo bral radijske novice in poročila, stali pa smo le nekaj centimetrov stran od njega. Bili smo pozorni, da ne bi naredili niti najmanjšega hrupa, saj smo spoznali, kako občutljivo je vzdrževanje tišine v radijskem studiu. V fonoteki smo lahko celo držali v

rokah stare snemalne trake ter se podali v ogromen arhiv posnetkov, ki hrani spomine na preteklost.

Na koncu smo imeli priložnost spregovoriti pred radijskim mikrofonom, kar je bila za nas nepozabna izkušnja. Občutili smo pravo moč glasu. Ob 14. uri smo se morali odpraviti nazaj proti šoli, ampak smo se z izjemnim navdušenjem in hvaležnostjo zahvalili našim gostiteljem za to nepozabno priložnost. Ta izlet nam bo še dolgo ostal v lepem spominu in vemo, da bo zagotovo prispeval k naši

nadaljnji radijski ustvarjalnosti.

Ta dan smo se večkrat pošteno nasmejali, saj so nas tako smešne prigode kot tudi naša lastna navihanost pripeljale do smeha in sproščenosti. Kljub temu smo se zavedali pomembnosti in resnosti dela, ki poteka v radijskem studiu. Morda bo kdo od nas čez nekaj let prav v tej stavbi ali v tej panogi našel svojo prvo službo.

David Plesnik, 7. a

VELEMESTO ME JE PREVZELO

Zamislite si, da se vozite po podzemni železnici, sedite zraven neznanih, različnih ljudi, nato izstopite in hodite po sivo belih tunelih metroja prodi izhodu, da bi prišli ven, na prosto. Ampak ne prispete le na naveden kraj, ki bi vam bil znan. Ko prestopite še zadnjo stopnico, ki vodi iz metroja, se pred vami odpre velik, pisan trg, poln luči, trgovin, veličastnih zgradb in seveda gneče ljudi in avtomobilov. Dobrodošli, prispeli ste na Piccadilly Circus v Londonu.

Ko sama pomislim na Piccadillyjev trg, me preplavi občutek navdušenja in veselja, hkrati pa tudi žalosti, saj se v trenutku vrnejo vsi spomini, ki so tam tudi nastali. London je čisto drugačen od mest v Sloveniji in se niti ne more primerjati z njimi. Svet tam deluje drugače, predvsem veliko hitreje. Vlak v metroju pride na vsaki dve minuti, ljudje hitijo po svojih poteh, nihče se ne ozira na nikogar, vsak je malo drugačen. Zato sem neizmerno hvaležna, da smo v šoli dobili priložnost iti v London. Že občutek je popolnoma drugačen, da smo šli v drugo državo z letalom in to z učitelji. Spomnim se, da je dan pred odhodom deževalo in poslovila sem se od sošolk, ki takrat niso šle z nami.

Naslednji dan, zgodaj zjutraj, pa smo ostali že sedeli na dvonadstropnem avtobusu za Italijo. Še vedno je bilo oblačno in rahlo je deževalo, ko smo prispeli na letališče. Gledati vse sošolce z njihovo prtljago in s potnimi listi je bilo prav čudno, ko sem pomislila, da vsi čakamo na letalo, ki nas bo pripeljalo do Anglije. Končno smo bili na letalu, nekateri tudi prvič. Ko smo pristali in se izkrcali, nisem imela občutka, da stojim na angleških tleh. Tisti trenutek, ko sem z ostalimi hodila po letališču do vlaka in vlekla svojo prtljago, nisem vedela, kaj naj pričakujem. London sem si vedno predstavljala kot mračno, neprijazno in sivo mesto.

Naš hotel je bil blizu postaje, zato smo na hitro odložili svoje kovčke in torbe v nekaj sob in se odpravili na podzemno. Vse se je zgodilo zelo hitro, vlak je prišel takoj, naenkrat smo že bili na cilju in nisem se še zavedala, da sem v Londonu. Hodili smo po londonskih ulicah, vsepovsod je bilo nešteto trgovin in restavracij in vsepovsod so bile barvne luči. Naenkrat pa se pred nami pojavila veliko platno, ulica se razširi v velik trg, na sredini je bil spomenik, okoli katerega so vozili avtomobili in rdeči avtobusi

in vse je postalo bolj svetlo. Čeprav je bilo pozno zvečer, je bilo zunaj vse polno ljudi in prav vse zgradbe so bile osvetljene. Na platnu so se predvajale različne reklame, med njimi je bila tudi slika kraljice, saj smo bili tam ravno v času njenega pogreba. Takrat sem se počutila, kot da sem v nekem drugem svetu, saj tega v Sloveniji ni mogoče videti. Tudi moji sošolci, ki so tisti trenutek bili z mano in hodili po Piccadillyju, še danes rečejo, kako jim je bilo všeč. Tudi danes, ko pomislim, kako sem prvič stopila na Piccadilly, dobim enak občutek kot takrat. Bil je poseben in tako se še nisem nikjer počutila. Bilo je fantastično. Prva stvar, na katero pomislim, je tisto veliko barvno platno, vsi barvni napisi trgovin, ki so še toliko bolj prišli do razraza, ker smo bili tam zvečer, ko je bila zunaj že tema in poln trg ljudi.

Tisti dan smo se s sošolci zelo zabavali in smejali. V hotel smo se vrnili zelo pozno, prav tako kot vse ostale dni. Ugotovila sem tudi, da je London dosti bolj živo in hrupno mesto, česar pa si na začetku nisem predstavljala. Doživetje ekskurzije v London s skoraj vsemi sošolci je bilo nepozabno, saj je to zagotovo najboljša stvar, ki se mi je do zdaj zgodila.

Aneja Kelc, 8. b

NA BREGU

OSMOŠOLCI IN DEVETOŠOLCI NA EKSURZIJI V LONDONU

MOJ DELOVNI DAN

Zjutraj se zbudim ob šestih ali sedmih. Nato pojem zajtrk in se uredim. Ko se uredim, me mami/ati pelje v šolo z avtom. Šola se začne ob osmi uri in dvajset minut. V šoli se učimo različne predmete. Vmes imamo malico in rekreacijski odmor. Pouk končamo ob enih. Nato imamo kosilo. Po kosilu imamo RaP dejavnosti, kino uro. Po dejavnosti grem domov. Doma najprej naredim domačo nalogo, nato pojem kosilo. Po kosilu se grem igrat z bratom in sestro. Nato si umijem zobe in grem spat.

Nika Lubojevič, 3. b

PRVOŠOLCI SMO AKTIVNI, USTVARJAMO ZA MAMICE IN SE UČIMO KEMIJO OD DEVETOŠOLCEV

DOGODIVŠČINA OKRNJENE ZASEDBE

V razredu ima vsak prijatelj, sošolce, s katerimi se družijo več kot z drugimi. To pa pripelje do zanimivih kombinacij ljudi, ki sedijo skupaj, se smejejo skupaj, si pomagajo, ko veliko učencev manjka. V takšnih primerih se je potrebno potruditi po najboljših močeh, da se prebijemo skozi dan tudi s kakšnimi nespametnimi odločitvami, a smešnim izidom situacije.

Na ta določen dan je v razredu manjkalo veliko sošolcev, saj je koronavirus še kar vztrajno manjšal število učencev in učiteljev naše šole. To je pripeljalo do okrnjene zasedbe našega oddelka in velikega nabora nadomeščanj na urniku. Do malice je trajala vztrajna in zadušna tišina zaradi pomanjkanja družbe za pogovor, ki pa smo ga (brez skrbi) nadoknadili po malici, ko smo se odločili izkoristiti naše majhno število in ga uporabili v našo prid.

Na petkovem urniku smo imeli pet predmetov, med njimi tudi fiziko, kjer nas je čakalo še eno nadomeščanje. Moram priznati, da z nadomeščanji nismo in nimamo težav. Sploh ne. Obožujemo jih. Še posebej če nadomešča učitelj, ki nas ne uči pogosto. Takrat si ga včasih malo privoščimo. Kot povedano, učiteljice za fiziko ni bilo, zato je čast nadomeščanja pripadla učiteljici za likovno. Takrat smo bili osmi razred in zelo vdani ideji, da bi začeli zbirati prispevke in ideje za valet, ki nas je čakala. Najbolj nam je bila zabavna ideja o skrivanju pred učitelji, kar pa je bilo idealno za nadomeščanje in majhno število.

V oddelku osmega razreda nas je bilo tisti dan le sedem v učilnici za kemijo, v kateri smo prestali celoten fizični pouk šestega, sedmega in osmega razreda zaradi tete Korone. Učilnico in njeno postavitve klopi smo imeli že v majhnem prstu, zato se je naša zasedba sedmih mušketirjev odločila za edino (ne tako) pametno popestritev pouka. Skrili smo se učiteljici za likovno umetnost. Ne le to. Uporabili smo še osmega mušketirja, razrednega okostnjaka Fredija. Slednji je dobil najpomembnejšo nalogo. Postavili smo ga namreč pred vhodna vrata učilnice, da bi to bila prva stvar, ki bi jo učiteljica zagledala ob vstopu v razred. Nato smo postavili dva telefona, ki bi posnela reakcijo učiteljice in kasneje zatemnili učilnico, da nisi videl dlje kot deset centimetrov. Vsak je kasneje vzel še svojo torbo in se z njo vred skril nekje v učilnici. Bili smo vse povsod. Pod mizami, ležali smo na stoli, sedeli pod umivalnikom in pod katedrom. Nekaj pogumnih se je v kotu učilnice pokrilo tudi s kemijskimi plašči, ki so bili zaradi poskusov politi z kdo ve čim.

Zazvonil je zvonec in mi smo čakali. Minilo je pet minut, učiteljice ni. Mine še pet minut, učiteljice ni. Ko smo mislili prižgati luči in sesti nazaj, pa se vrata odprejo. Skoznje je nameravala stopiti učiteljica za likovno, ki pa je bila preveč šokirana ob srečanju s temo in Fredijem, zato je vrata zaprla, saj ni vedela, da smo mi bili avtorji teme in Fredijeve postavitve. Takrat smo dobili nov načrt. Učilnico smo vrnili v prvotno stanje. Dvignili smo žaluzije, postavili osmega mušketirja v ozadje razreda, se s torbami vred posedli nazaj za mize in s prižganimi lučmi čakali učiteljico. Smejali smo se in bili veseli ob našem uspešnem pridobivanju materiala za valet.

Mineta še slabi dve minuti, ko se vrata ponovno odprejo. Tokrat previdno in počasi, za njimi pa je stala zmedena učiteljica za likovno. Slednja nas je kasneje spraševala kje smo bili, saj je bila v zbornici in poizvedovala, kje smo. Tam ji je naša razredničarka dejala, da nas je med odmorom še videla v učilnici. Po desetih minutah prepričevanja smo ji le razkrili naš načrt, ki nas je vse pošteno nasmejal.

Tisti dan smo kljub okrnjenemu številu in napornemu pouku odšli vikendu naproti. Nekateri še vedno brez razumevanja, kaj se je tisti dan zgodilo, spet drugi pa z zadovoljstvom in zabavno prigodo, ki jo bomo lahko povedali ostalim, ko so nam ponovno pridružijo.

Maruša Antonič, 9. b

ZGODBA O ELEMENTIH

Povedal vam bom zgodbo o elementih. To ni zgodba o elementih, ki jih poznamo danes. To so elementi, še preden so dobili imena. No, pa kar začnimo.

Nekega dne se je zgodilo, da je bil Vodik žalosten. Resnično zelo žalosten, saj je ves čas ali plaval po vesolju ali pa je samo ždel v »nekogaršnjem« telesu. Zato je hotel spremembe. Velike! Čeprav sta mu Helij in Dušik dopovedovala, da je vse v redu. Vendar to ni bilo dovolj. Želel si je nekaj razburljivega in povsem novega. Zato je nekaj let razmišljal, da mu je ostal le še en atom. Zaradi tega je nehal razmišljati in je sklical zbor elementov. Čeprav ga je sklical, ga več mesecev ni bilo.

Ugotovil je, da mora odkriti človeka, velikega znanstvenika, ki bi lahko razvozlal to veliko zanko. Tako je nekega dne odletel v Rusijo, kjer je opazil nekega fantka z iskrečimi očmi in željo po znanju. Zato je Vodik sklenil poskusiti – kar bo, pa bo!

Po nekaj mesecih je ugotovil, da je fantu ime Dimitrij, piše pa se Mendelejev.

In res je bil to pravi človek! Vse ga je zanimalo. Čez nekaj let je odlebdel do fanta in mu razkril svoj problem.

Dimitrij je bil najprej presenečen, nato pa je Vodiku obljubil, da se bo potrudil. No, nekaj let kasneje pride Vodik mimo in Dimitrij ravno dokonča svojo poglobitveno. Poimenoval jo je periodni sistem elementov. To je bila velika dvorana, kjer so bili vsi elementi zloženi po atomskem številu in masi.

Tam so se elementi zabavali, pogovarjali in počeli vse zabavne stvari. Vsi so jih lahko občudovali in se pogovarjali o njih. Prav tako so jih vključili v pouk kemije. Vsem so polepšali dan. Vodik je postal zelo znan. Zahvalil se je Dimitriju in vsi elementi so ga od takrat naprej klicali oče oz. oče periodnega sistema elementov. Vsi so bili veseli, še najbolj pa Vodik! Postal je najbolj priljubljen element izmed vseh.

Dimitrij pa je bil tako pameten, da je že na začetku pustil nekaj prostorčkov oz. sedežev praznih, saj je vedel, da še niso odkrili vseh elementov. Tudi ko je Dimitrij čez leta umrl, so po dolgem žalovanju vseeno odkrili in v dvorano povabili še veliko elementov.

POČIL JE LONEC IN KEMIJSKE PRAVLJICE JE KONEC!

Jan Topolovec, 5. a

NA BREGU

TRUD JE ZMERAJ POPLAČAN

Bilo je normalno torkovo jutro, nekje proti koncu januarja. Zbudila sem se nekaj čez šesto zjutraj in šla k dodatnemu pouku slovenščine. Po tej uri je bila angleščina in takrat sem izvedela zelo prijetno novico.

Pet dni po angleškem tekmovanju na šolski ravni nam je učiteljica angleščine povedala, da jaz in še trije moji sošolci - Tibor, Patrik in Filip, gremo na državno tekmovanje. Srce se mi je kar ustavilo, bila sem v "totalnem" šoku. Nekateri sošolci so ploskali. Tisti dan nisem najbolj pozorno poslušala pri pouku, saj še vedno nisem mogla verjeti učiteljičinim besedam. Ko sem prišla domov, sem po kosilu razglasila svoj neverjetni uspeh. Domači so bili zelo veseli.

V četrtek nultu uro smo začeli s pravi pripravi. Prvi podatek, ki smo ga mogli vedeti, je bilo to, kdaj in kje pišemo - 21. februarja v Puconcih. Sledile so priprave na tekmovanje.

Čez približno tri tedne je prišel dan odhoda v Prekmurje. Odhod je bil ob 11.30. Vozili smo se z manjšim avtobusom. Na njem so še bili učenci iz dveh drugih šol.

Prispeli smo. Šli smo na šolsko dvorišče in se v senci namestili na klopcer ter pojedli nekaj čokoladic. To naj bi bila hrana za možgane, ki nam jo je učiteljica razdelila pred odhodom. Med tem ko so se fantje zabavali na igrišču, sva si z učiteljico z Mladike izmenjali par besed o šoli.

Napočil je čas in odpravili smo se poiskat učilnico, v kateri naj bi pisali. Ob vhodu smo kot darilce prejeli svinčnik, na katerem je bilo natisnjeno ime šole. Posedli smo se na prazna mesta in klepetali, dokler ni vstopila učiteljica tiste šole. Pogledala je po razredu, nas presedla točno po razporedu in razdelila tekmovalne pole. Razložila nam je navodila in pravila. Začeli smo s pisanjem. Bilo je šest nalog: bralno in pisno razumevanje ter spis. Najprej smo se lotili nalog, pri katerih si poslušal dano besedilo in dopolnil/obkrožil manjkajoče odgovore. Nato se je vsak lotil reševanja nalog v svojem tempu. Po obkroženih in dopolnjenih podatkih mi je ostal samo še zloglasni spis, ki sem ga naposled le spisala.

Preverila sem vse odgovore in prebrala spis ter preverila, ali so kje morebitne napake, ki jih nisem zaznala. Malce sem pokukala okoli sebe in videla, da sem napisala kar precej glede na ostale. Tisti, ki so končali predčasno, so morali ostati v klopih in biti tihi. Ker sem bila med njimi tudi jaz, sem si iz nahrbtnika vzela skicirko. Risala sem učiteljico, ki je sedela pred tablo.

Čas pisanja se je iztekel. Oddali smo pole in odšli iz učilnice. Na poti ven smo si z mize vzeli sendvič in ga pred odhodom pojedli.

Med vožnjo nazaj domov so si Patrik, Tibor in sošolci, ki so ostali na Ptuju, neprestano pisali sporočila. To me je kar motilo, saj sem poskušala zadremati. Bil je zelo naporen da: bil je pust, moj rojstni dan in za povrh vsega tega sem pisala državno tekmovanje iz angleščine. Zelo sem si želela le za trenutek odpočiti oči, a mi to ni uspelo.

Ko smo se končno pripeljali pred našo šolo, sem pograbila svoje stvari in skorajda odletela iz avtobusa. Na parkirišču me je čakala mami. Objeli sva se in se odpravili proti domu.

Minil je teden, ko so prispeli neuradni rezultati. Bila sem presenečena in presrečna, ko sem zagledala dosežene točke. Pisalo je 47 od 54 točk.

Naslednji dan je učiteljica naše dosežene točke povedala na glas v razredu in na koncu dodala pohvalo. Povedala je še, da sem zgrešila bronasto priznanje za eno celo ubogo točko. Sprva me je oblił občutek razočaranja, a sem čez čas ugotovila, da je to bil precej neverjeten dosežek.

Veseliti se je treba vsakega dosežka, pa čeprav včasih ni nič kaj posebnega. Zmagaš pa takrat, ko veš, da daš najboljše od sebe in se potruđiš kar se da ter se ob tem počutiš kot pravi šampion.

Zala Hren, 6. a

MOJA PRABABICA KOT UČENKA

Pri pouku spoznavamo, kako so se učili v šoli nekoč. O tem sem se pogovarjala s svojo prababico Pavlino, ki se je rodila leta 1939. Vas zanima, kaj mi je povedala?

»V šolo v Lenart sem šla, ko sem imela 6 let. Bil je čas 2. svetovne vojne. V šolo sem hodila uro in pol. Imela sem srečo, da je bila mama šivilja in mi je zašila plašč iz stare očetove vojaške uniforme. Čevlje mi je naredil čevljar. Od 1. do 3. razreda sem imela dve do tri ure pouka dnevno, v višjih razredih pet ali šest ur. Uporabljali smo lesene tablice in krede, kasneje smo dobili tudi zvezke ter peresnik in tinto. Učili smo se matematiko, slovenščino, zgodovino, srbohrvaščino in še kaj. V šoli nas je učil en učitelj. Če smo klepetali, smo bili tepeni. V šoli ni bilo ne zajtrka, ne malice, ne kosila. V šoli sem pojedla le kos kruha, ki sem si ga prinesla s seboj.«

Moja prababica ima na šolo lepe spomine. Z veseljem jih je delila z mano.

Ajda Senica, 4. a

NA BREGU

DRUGI RAZRED NA POUČNI ZAKLJUČNI EKSKURZIJI V ROGATCU

POTOVANJE Z BALONOM

Nekoč sem za svoj rojstni dan dobil moder balon. Zjutraj me je zbudil in me povabil na potovanje. Bil je čudežni modri balon. Potem sva se odpravila na dolgo potovanje. Obiskala sva državo Portugalsko. Obiskala sva mesto Lizbono, kjer sva srečala Cristiana Ronalda. Razkazal nama je glavno mesto in naju povabil na tekmo. Ogledala sva si tekmo med Lizbono in Sportingom. Z Ronaldom sva preživela čudovit teden. Videl sem zanimive pokrajine Portugalske. Naslednje jutro sem s svojim čudežnim balonom odletel domov. Potovanje z balonom je bilo super in polno lepih dogodivščin.

Matevž Plesnik, 3. b

KATJA IN STAREJŠI BRAT LUKA

Katja in njen starejši brat Luka pogosto zamujata v šolo. Enako je bilo tudi ta dan. Ko se je Katja zbudila, je čutila bolečine po celem telesu, od glave do konic prstov na nogah. Morala je ostati doma, čeprav tega ni želela. V šoli so se namreč učili o fotosintezi in o tem zelo rada govori.

Njen starejši brat Luka pa ne hodi tako rad v šolo. Tudi on je poskušal ostati doma, vendar mu ni uspelo. Prvo uro so imeli biologijo in so se učili o človeškem telesu in o delu kirurgov. Ko je bilo konec ure, je moral k ravnatelju, ker se je grdo obnašal. Po pogovoru je pohitel k drugi uri. Učili so se o bontonu, a to ga sploh ni zanimalo. Ni imel zvezka, zato je pisal na list, ki mu ga je posodila sošolka. Potem je sledila še matematika, kjer je potreboval šestilo. Na srečo ga je imel v torbi. Besede simetrija ni poznal, čeprav bi jo moral.

Po pouku se je hitro odpravil proti domu. Čakalo ga je hišno opravilo. Na vrsti je bil, da zlika perilo. Med potjo je videl mačka, ki mu je bil zelo pri srcu. Najrajši bi ga vzel domov, a je vedel, da mu mama ne bo dovolila, da bi ga obdržal. Ko je vstopil v stanovanje, je videl žalostno sestro. Pozabil je na nezlikano perilo in svoje težave. Želel je razveseliti svojo sestro, zato sta se s kolesom odpeljala v bližnjo slaščičarno na kakav.

Tam nista ostala dolgo, ker je imela Katja uro harfe v glasbeni šoli. Luka ji je obljubil, da jo bo počakal, da konča in se bosta skupaj vrnila domov. Ko je igrala, je večkrat pogledala skozi okno, če jo še čaka. Ker je držal obljubo, je bila ponosna na njega. Ko je končala, sta se skupaj vrnila domov. Temnilo se je in prižgale so se luči. Doma se mu je Katja zahvalila, ker ji je polepšal dan. Naslednje jutro v šolo nista zamudila.

MALA MIŠKA, DOBER DAN

Mala miška, dober dan,
kje si vendar, te poznam?
Skozi vrata grem,
ne boj se nič, prijazna sem.

Tanaja Šabanovič, 3. b

Anaja Pintarič, 5. a

NA BREGU

DOGODIVŠČINA NA KMETIJI

Lani smo s sorodniki nekaj dni preživel na kmetiji. Bilo nas je šestnajst, od tega osem odraslih in osem otrok. Nekaj dni pred odhodom s kmetije smo pred spanjem igrali Monopoli v spodnjem nadstropju. Arne in Luka sta morala že oditi spat, starši pa so bili v kleti. Nenadoma se je prižgala luč na hodniku, nato pa je potrkalo. Vrata smo odprli ravno toliko, da smo lahko pokukali skozi. Pred vrati je stala na pogled prijazna gospa. Vrata smo odprli na strežaj in vprašali gospo, kaj želi. Odgovorila je, da nas je samo hotela vprašati, ali bi kaj jedli. Malce smo bili prestrašeni, ker so nas starši vedno učili, da se z neznanci ne smemo pogovarjati. Poskušali smo biti vljudni, a to je zelo težko, če te je strah. Jure, ki je bil drugi najstarejši med nami, se je prvi opogumil in odgovoril, da nismo lačni. Gospa se je poslovila, mi smo pa za njo zaprli vrata. Jure, ki je imel edini telefon, je poskušal poklicati starše. Ugotovili smo, da v kleti ni bilo signala in da se starši niso mogli oglasiti. Še vedno prestrašeni smo se poskušali zamotiti z nadaljevanjem igre. Čisto smo pozabili na ta dogodek. Ko so se starši vrnili, smo jim povedali vso zgodbo. Vsakega od nas so pohvalili, da smo ravnali pravilno in pogumno.

Enja Cafuta, 5. a

SLON V TRGOVINI S PORCELANOM

Naša zvesta bralka nas je obvestila o dogodku, ki se je pripetil včeraj, ko je obiskala trgovino s porcelanom.

Mojca se je v trgovino odpravila z namenom, da si kupi nove kroznike. Medtem ko jih je izbirala, je na vhodu v trgovino zasledila gospoda, ki je zgledal malce neroden. Še preden ga je prodajalka ogovorila, se je z levo nogo spotaknil ob predpražnik, zakrilil z rokama, se zavrtel naokrog in padel po prvi mizi, kjer je bil razstavljen drag kitajski porcelan. Prodajalka je v hipu poklicala reševalce, saj si je gospod porezal levo dlan. Mojca je na glas razmišljala: »Kako se je slon znašel v trgovini s porcelanom?«

Zala Veber, 5. a

Risba: Zala Hren, 6. a

MOJA PRVA VOŽNJA V REŠEVALNEM VOZILU

Nekega lepega dne smo se s starši odpravili na razredni piknik. Piknik se je organiziral ob vstopu v 1. razred za spoznavanje med starši in učenci oddelka. Zbrali smo se vsi sošolci in sošolke s starši.

Takoj je bilo vzdušje zelo živahno. Starši so se pogovarjali in spoznavali, otroci pa igrali. Najprej smo se lovili in skrivali, nato pa se je vsak igral po svoje. Midve s prijateljico sva se gugali na previsni gugalnici. Gugali sva se vedno hitreje in močnejše, saj sva bili zelo razigrani. Močnejše kot sva se poganjali, bolj naju je odbijalo od sedežev. V nekem trenutku me je tako močno odbilo, da se nisem uspela obdržati na gugalnici in z velike višine sem padla na tla. Z glavo sem udarila ob tla in izgubila zavest.

Na srečo je dogodek opazila sošolkina mama, ki je po poklicu medicinska sestra. Poskrbela je za varnost in naročila, naj pokličejo rešilca. Naslednjih nekaj minut se ne spominjam, saj sem padla v nezavest. Rešilni avtomobil me je s kraja nesreče odpeljal v bolnišnico.

Zdravniki so me pregledali in mi slikali glavo, hrbtenico in roke, ker me je od udarca vse zelo bolelo. Noč sem preživela v bolnišnici. Ati in Erin sta nama z mami pripeljala stvari v bolnišnico. Čez noč me je medicinska sestra na vsaki dve uri preverjala, ali sem v redu. Zjutraj so me še enkrat pregledali in ugotovili, da na srečo nisem imela nobenih poškodb. Okoli poldneva sva se z mamo odpravili domov.

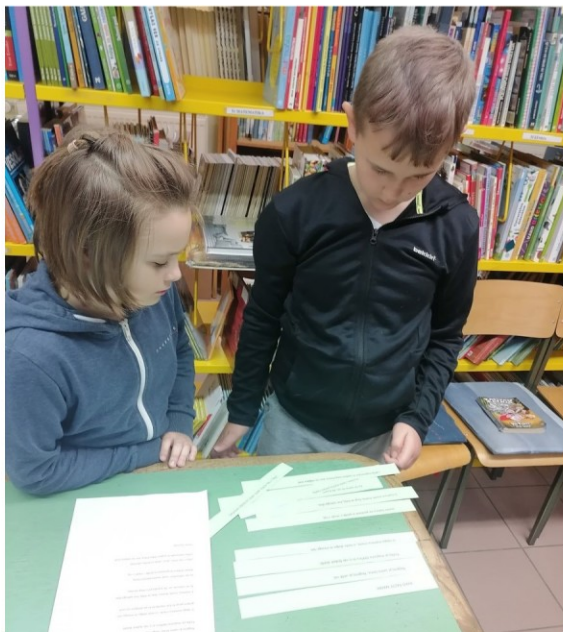
Ko sva prispeli na domače dvorišče, smo bili vsi veseli, da ni prišlo do kakšne hujše poškodbe. Naučila sem se, da moramo biti tudi med igro previdni in da nesreča nikoli ne počiva.

Enja Cafuta, 5.a

Gore: Nika Cajnko, 9. b

NA BREGU

PUSTNI LIKI

KURENT

Kurent je na Ptuju in v njegovi okolici tradicionalna pustna maska, ki ne sme manjkati na povorki.

Oblečen je v plašč iz ovčjega kožuha. Okrog pasu mu na verigi visijo veliki zvonci. Ti mogočno odzvanjajo vsakič, ko poskakuje. Na glavi ima kosmato kapo, na njej pa narisano demonsko masko. Na maski je poslikan nos, pod njim so brki iz sirke in zobje iz naravnih zrn. Kapo obdajajo peresa. Pisani trakovi nad masko mu plapolajo v vetru. Pod zobmi ima dolg poslikan jezik. V roki drži ježevko. Na ježevki so privezani robci iz blaga, ki mu jih podarijo dekleta. Na nogah ima zelene ali rdeče gamaše.

Kurent odganja zimo in vabi v deželo pomlad in dobroto. Spremljajo ga hudički.

Nara Čepek, 4. a

DVORNI NORČEK

Dvorni norček izvira že iz srednjega veka. Dvorni norčki so ime dobili zato, ker so na dvorih zabavali plemiče in njihove goste s svojimi norčijami. Velikokrat so odšli tudi na mestne ulice, kjer so zabavali tudi druge ljudi.

Takrat so se norčki oblekli v pisana oblačila in obuli v copate, ki so bili spredaj privhani navzgor. Na glave so si poveznili posebne kape, ki so na koncih imele kraguljčke.

Obláčilo pustne maske dvornega norčka je še danes skoraj enako, kot je bilo nekoč, tudi namen je ostal enak – zabavajo ljudi in jih spravljajo v smeh.

Za zanimivost naj vam napišem še to, da je dvorni norček v 18. stoletju pošteno nasmejal in naplahtal kralja Ludvika XIV. Kralj je bil nad tem tako navdušen, da je ta dan izbral za dan norcev – to je bil 1. april in ga praznujemo še danes.

Mihael Fajfar, 4. a

OPIS KURENTA

Kurent ali korant je značilni pustni lik s Ptuja in iz okolice. V pustnem času nastopa na tradicionalnem kurentovanju. S poskakovanjem odganja zimo in kliče pomlad.

Oblečen je v ovčji kožuh, okrog pasu ima zvonce. V roki drži ježevko. Na glavi ima posebno kurentovo kapo – na njej je poslikan demonski obraz, nos, brki in zobje. Njegov jezik je dolg in poslikan. Kapo obdaja perje, nad njo pa je na vrvi obojenih veliko pisanih trakov.

Poznamo dve vrsti kurentov – pernatega iz Markovcev in rogatega iz Haloz. Njihovi spremljevalci so običajno hudički.

Kurentije izdelujejo redki mojstri, cena kurentije je zelo visoka.

Gloria Markić, 4. a

POUK MALO DRUGAČE

GRADNJA MOSTOV IZ RAZLIČNIH GRADNIKOV

Živijo! Oglašam se iz 4. a razreda.

Povedal vam bom, kako smo iz različnih gradnikov gradili mostove. Zgraditi smo morali stabilne, trdne mostove, pod katerimi smo morali na koncu potisniti zvezke na drugo stran brez kakršnegakoli dotikanja sten mostov.

Razdelili smo se v štiri skupine. Nekateri so dobili lesene gradnike, nekateri Lego duplo ali dacta gradnike. V vsaki skupini smo se najprej dogovorili, kako bomo postavljali, sestavljali gradnike, da bo most trden in čvrst. Nato smo si razdelili delo in začeli graditi. Naša skupina je gradila most iz Lego duplo gradnikov.

Preverili smo, če je most zgrajen tako, kot smo se dogovorili, da mora biti. Morali smo izboljšati trdnost in stabilnost, ker se nam je most večkrat podrl. Našli smo rešitev in most utrdili. Bili smo zadovoljni, ko nam je uspelo!

Ko smo končali, je učiteljica skupaj z nami preverila, kako nam je uspelo opraviti delo. Vse skupine so predstavile svoje sodelovanje, potek gradenj, težave, ki so jih imele in rešitve, s katerimi so težave rešili.

Vsem skupinam je uspelo zgraditi trdne mostove, pod katerimi so brez težav potisnili zvezke na drugo stran.

Bor Slavik, 4. a

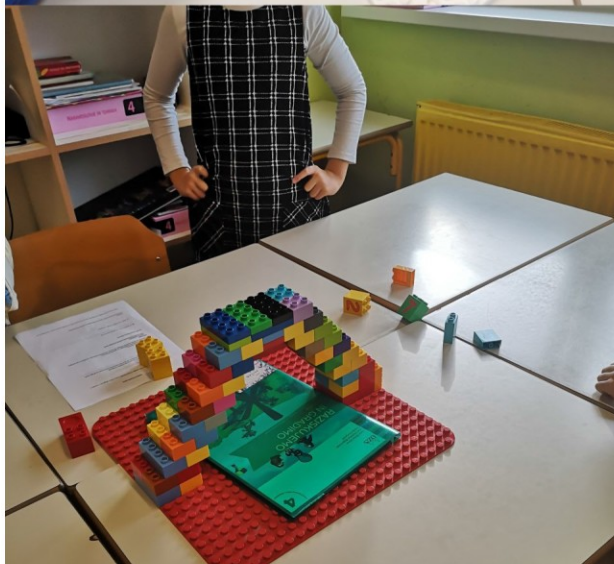
NAŠ MOST

Pri naravoslovju in tehniki nam je učiteljica dala zanimivo nalogo - uganko, kako zgraditi most iz lesenih, Lego duplo, Lego dacta kock.

V skupinah smo se poslušali in dogovarjali, saj je most moral biti tako širok, da smo lahko pod njim potisnili zvezek na drugo stran. Seveda pa je moral biti TRDEN in STABILEN.

Na koncu smo preizkušali trdnost mostov in se pogovarjali, kako smo ga zgradili.

Jure Križan, 4. a

OB UČENJU SE V 4. A TUDI ZABAVAMO

Zelo smo se zabavali pri sodelovalnem delu, kjer smo imeli hkrati kar več predmetov – NIT, SLJ, MAT, LUM, GUM. Najprej smo v okolici šole s pomočjo opisov poiskali lipo, brezo, oreh, macesen in lesko. Na liste smo z voščenkami naredili odtise njihovega lubja in listov. Cvetov nismo našli, ker cvetijo spomladi, našli pa smo še nekaj njihovih plodov. Šli smo v knjižnico, kjer smo s pomočjo knjižničarke Anje poiskali še več informacij o rastlinah, ki smo jih opazovali v prvih dveh urah. Naučila nas je, kako zapišemo vire in literaturo.

Ko smo imeli zbranih dovolj podatkov, smo se v skupinah dogovorili, kako bomo oblikovali plakat. Zapisali smo osnutek plakata, ga pregledali, se o njem pogovorili z učiteljico. Šele potem je začel nastajati končni plakat. Razdelili smo si delo. Za plakat smo vse narisali sami. Pri glasbi smo peli pesem o jeseni. Predstavitve so nam zelo uspele.

Pri delu in predstavitev nismo imeli težav, saj smo se pred tem na enak način učili tudi o živalih v okolici šole. Takrat nam je bilo še posebej zanimivo zbiranje podatkov o številu mravelj, pajkov, deževnikov, lastovic, muh ... Zbrane podatke smo pri matematiki uredili in predstavili v stolpčnih diagramih.

Zabavali smo se tudi, ko:

smo pisali pisma starim staršem in šli peš na pošto,

smo izdelovali izdelke za bazar,

smo pri uri športa merili in beležili število srčnih utripov v mirovanju in po teku. Te podatke smo potrebovali pri NIT, kjer smo se preizkušali kot mladi znanstveniki. Zbrane podatke smo predstavili v grafu in z njihovo pomočjo ugotovili, da smo postavili pravo hipotezo;

smo izdelovali škatlice iz lesa,

smo bili na dnevu odprtih vrat na ZŠAM ...

Veseli smo, ko je vreme takšno, da lahko gremo ven in se lahko učimo v naravi.

Jure Verlek, 4. a

PISANJE PISEM – november 2022

Danes smo se naučili, kako se pišejo pisma in kam naslovi prejemnikov na kuverte. Zato se nam je zdela odlična ideja, da znanje uporabimo tako, da napišemo pisma za naše stare starše.

Dela smo se lotili hitro, začeli smo s pisanjem vsebine. V pismih smo jih prosili, naj bodo preVIDNI v prometu – sploh v teh dneh, ko se hitreje stemni in smo v prometu kot pešci slabše vidni.

Najprej smo napisali kraj in datum pisanja, potem smo napisali prijazen pozdrav, šele nato smo se lotili pisanja vsebine pisma. Besedilo smo lepo in pravilno napisali. Pismo smo zaključili s pozdravom in podpisom.

Ko smo s pisanjem pism končali, smo preverili pravilnost besed in napake popravili. Na kuverte smo napisali še naslove in v desni zgornji kot prilepili znamko za pismo.

Potem smo se sprehodili do pošte. Na pošti so nas bili poštni uslužbenci zelo veseli. Pisma smo oddali pri okencu za oddajanje pošte. Lahko bi jih oddali tudi v poštni nabiralnik, ki stoji pred pošto. Poštni uslužbenci so poklepetali z nami, saj jih je zanimalo, kaj smo v pismih napisali babicam in dedkom. Bili so veseli, da pišemo še na »stari« način, da ne pišemo le sms-ov ali elektronskih pism. Na koncu smo od njih dobili še bombončke.

Zdaj moramo samo še počakati, da stari starši dobijo naša pisma. Zagotovo jih bodo zelo veseli.

Kira Stojadinović, 4. a

NA BREGU

MARTINMAN — MARTIN KRPAN IZ 21. STOLETJA

Martinman je en navaden »poba« iz tistega enega dela Slovenije, ki ga ne poznam, ker imam geografijo 1. Se je en dan vozil s svojim električnim skirojem po cesti, pa vidi, da se mu nasproti v avtu vozi predsednik, veliki David. Ko ga vidi, se mu umakne s poti, da skiro skupaj s tremi vrečami fake Gucci torb premakne z mezincem na nogi. Ko to vidi predsednikov voznik, ustavi in mu reče: »Ta bi pa lahko bokserja X premagal!« Predsednik odgovori: »Dobra ideja!« Povabi ga na boj, Martinman pa pritrdi, da do jutri tako ali tako nima kaj početi. Predsednik je bil zelo počaščen, da se lahko Martinman udeleži boja, saj je to njihov zadnji up, da bokser X ne prereže kabla za elektriko. In tako se odpravijo s predsednikovim Lamborghinijem in s tremi vrečami fake Gucci torbic na strehi do Ljubljane. Pred predsednikovo palačo ga že čaka bokser X, prepričan v svojo zmago. A Martinman je prišel pripravljen. Iz ene izmed vreč je potegnil ven »Set 10 prelepih umetnih nohtov v žareči roza barvi«. Zraven je bil priložen »Mekol za nohte«, ki se je hitro sušil, zato ni dolgo čakal. Martinman je bil zdaj pripravljen na boj in zmago. In res! Bokserja X je spravil v nezavest, še tisto sekundo se ga je dotaknil s svojimi »kremplji«. Nezvestnega so ga pripeljali v zapor, kjer ga je doletela najhujša kazen — brez stranišča in koka kole do konca življenja! Fuj!

V znak zahvale je predsednik Martinmanu na kartico nakazal 10.000 \$.

Ula Tinka Podlesnik, 7. b

Avtomobil: Vita Stanovnik, 7. b

BUTCI GALAKSIJE

(Zgodbica z eno- in večpomenkami)

V galaksiji so živeli predmeti in en maček — radi so se hvalili in pa tudi zmerjali. Nekega dne so se zbrali na Jupitru. Gospod muhasti maček si je kupil novo kolo in nikomur ni pustil, da bi se peljal z njim. Na planetu se je zgodil tak prepir, da je kar cel planet treslo. Likalnik je rekel: »Daj mi za peljat en krog!« »Ne!« »Dajmo, ker te bom opekel.« Dr. Kirurg pa je rekel: »Ali je s tvojimi možgani vse v redu, ali moraš na operacijo?« »Ne.« »Je?« »Ne«. »Pa mimogrede, moja glava je zdrava.« No, prepir se je končal, ko se je luč pokvarila. Zadrli so se: »Gospod hišnik, pridite skozi okno in popravite luč. Ojoj! Ura geometrije se bo začela, če nas vidi ravnatelj, nas bo kregal.« »Ravnatelj, kako se nariše krog?« »Pomagaj si s šestilom.«

En mesec kasneje: »Prideš jutri na gala festival na Venero?« »O, seveda pridem, ali bo tam igrala harfa?« »Ja, seveda.« »O glejte, fotosinteza.« »Likalnik, to da list pade z drevesa, ni fotosinteza.« No, mislim, da veste, da je življenje v galaksiji precej butasto. Adijo, se vidimo na gala festivalu. Aja, pa še z mačkovim kolesom se je na koncu zgodilo to, da je počila guma in verjetno bi ti butci potrebovali veliko bontona. Ali se strinjate z mano? No, potem pa adijo.

Aljaž Kelc, 5. b

LIKALNIK IN KIRURG

(... ali kako nastane zgodba iz naključno izbranih enopomenk in večpomenk)

Nekoč sta se po mestu sprehajala likalnik Lolek in kirurg Bolek. Sprehajala sta se po cesti, vedno koga srečala in ga vprašala:

»Kdo si ti, kaj delaš in ali si večpomenka ali enopomenka?«

In tako sta najprej srečala ravnateljja, ki je bil velik in močan.

Vprašala sta ga: »Kdo si?«

»Ravnatelj sem,« je odgovoril.

»In kaj delaš?«

»Sem glavni na šoli.«

»Si večpomenka ali enopomenka?«

»Enopomenka sem, ki se ji zdaj mudi na tržnico.«

»O, potem pa pojdi. Adijo!«

»Adijo!« sta odšla naprej in srečala ... Ne boste verjeli! Bonton, ki je takoj rekel: »Oprostita, ampak se mi zelo mudi, zato kar se da hitro zaključita!«

»Prav, bonton, samo nekaj naju zanima. Čemu si namenjen? Si večpomenka ali enopomenka?«

»Prav, z veseljem odgovorim. Učim, da se vsi znajo lepo vesti, sem pa enopomenka. No, zdaj se pa mi mudi. Adijo!«

»Adijo!«

Naenkrat sta zaslišala zelo lepo glasbo. Seveda, to je bila harfa. Tudi njo sta vprašala vse to. Odgovorila je:

»Sem glasbilo in sem enopomenka. No, adijo!« In že je odigrala nazaj.

Nedolgo zatem pa sta srečala fotosintezno šestilo, ki ga je samo zanimalo, ali je morda šestilo podobno fotosintezi. Odgovor na njuno vprašanje je bil, da sta šestilo in fotosinteza enopomenki, ker sta strokovni besedi.

Proti njima je prihajala glava, ki se je kar tako sprehajala po cesti. Na sebi je imela jezik, ki se je neutrudno vrtel. Ugotovila sta, da sta glava in jezik večpomenki, a takoj takoj nato odšla. Nato je kar od nekoder priletel list in ker je vedel, kaj sprašujeta, je takoj rekel: »Sem list in sem večpomenka.«

Mimo je prišlo kolo, ki je vprašalo: »Ali si videl kje moje drugo kolo?«

Likalnik pa je odgovoril: »Ne, samo zanima me, ali si večpomenka ali enopomenka?«

»Večpomenka sem.«

Za tem pa je prišlo okno z lučjo. In seveda sta ga vprašala isto.

»Midva z lučjo sva večpomenki. Pa vidva?«

»Midva sva enopomenki.«

Nazadnje pa je prišel ljubek maček. Odločno jima je odgovoril, da je večpomenka. Široko je zazehal. Zazehala sta tudi likalnik in kirurg in v trenutku zaspala.

Jana Cestnik, 5. b

Grafiki: Jan Pečnik in Leon Hentak, 9. b

NA BREGU

MABELA

Mabela je zelo posebna žival. No, da vam povem od začetka.

Predavnimi časi je žvela čebela, ki je zelo rada letala iz cveta na cvet. Nekega dne se je odločila, da gre pogledat, kaj počnejo metulji. Odpravila se je v cvetove pogledat, kje so in kaj delajo. A ko je vide-la metulja Tomaža, se je takoj zaljubila v njega in on se je zaljubil v njo. Ko je minilo nekaj časa, so se iz jajčec izvalili mladiči, ki so bili čisto drugačni od njiju, saj so imeli čebelja krila in telo ter metuljeva krila in tipalke. A vseeno sta bila metulj in čebela zelo ponosna na svoje mladiče

Jana Cestnik, 5. b

ŽIVLJENJE

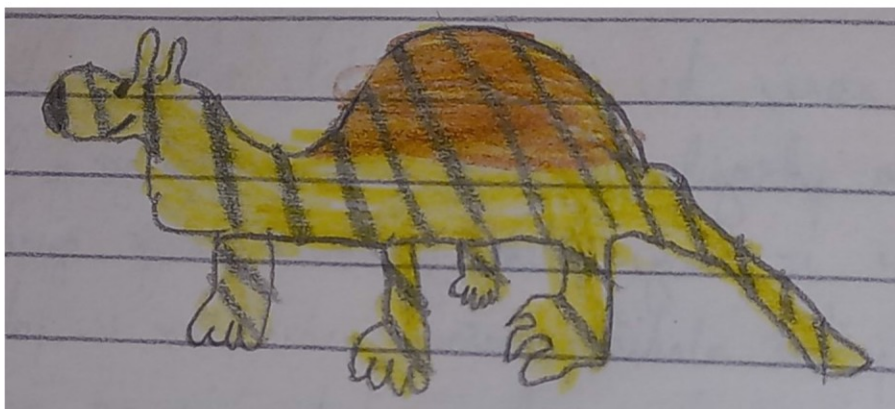
Nekoč je v džungli žvela neverjetna žival. Bila je drugačna kot vse druge. Žvela je v bližini skalovja in bambusa. Imenovala se je papuma. Legenda pravi, da sta se nekega dne spopadli puma in panda. In med borbo sta zašli v starodavni skrivnostni in zapuščen tempelj. Ko sta udarili ob steno templja, je iz več tisoč let starega žezla, ki je viselo na steni, padel čarobni kristal, ki ju je združil v eno žival, v Papumo. Pred enim letom sta se dva pogumna raziskovalca Tiral in Eugenn odločila iti na pot, poiskati Papumo in odkriti, ali legenda res obstaja. Iskala sta po zaraščenem in težko prehodnem goščavju. In potem sta naletela na sledi. Sledi so bile linija uničene bambusove džungle, kjer bi se lahko borili panda in puma. Sledila sta liniji uničene džungle, ki se nikoli ni znova zarastla. Prišla sta do starodavnega templja, v njem sta našla uničeno žezlo. Vede-la sta, da je to območje, kjer je nastala Papuma. Iskala sta jo dneve, tedne, mesece, še drugi so prišli iskati Papumo, a nikoli je niso našli. Tako legenda ostaja še vedno neodkrita in skrivnostna.

Aljaž Kelc, 5. b

PAKO — MAKO

Nekoč sta živeli dve plemeni. Eno plemo tigrov in drugo plemo želv. Bili so sovražniki, saj so želve ubile njihovega vladarja. Ampak niso bili vsi iz plemen sovražniki. Majhna mladička iz plemen sta bila zaljubljena. Ime jima je bilo Pako in Mako. Mako je bila pogumna tigrica, Pako pa sramežljiv želvak. Ko sta počasi odrasla, sta se zaljubila in dobila tri mladičke, ki so imeli želvin oklep, štiri noge in bili so tako hitri kot tiger. Ko so mladiči odrasli, sta starša umrla in mladiči so dobili mladiče ... In tako so nastale živali pamaji, ki so živeli v ledeni dobi, dokler niso izumrli.

Leo Zmazek, 5. b

NA BREGU

ZANIMIVI LEV

Pred davnimi časi je živel mogočen lev, bil je drugačen od vseh in od vsega...

Kje naj začnem? Aha! Bil je svetlo modre barve z zanimivimi runami po telesu. Rune so bile črne in zanimivih oblik. Imel je tudi krila! S smrčkom je zavohal, komu je bil res všeč. Ampak nihče ga ni maral. Zdel se jim je čuden, grd, drugačen.

Levinja po imenu Mavi mu je edina želela pomagati. Levu se je zdelo, da ga »vleče za nos«, zato ji ni verjel. Namesto da bi sprejel njeno pomoč, se je odločil za novo pot v svojem življenju. Razprl je svoja krila in poletel. Letel je preko oceanov, daleč proč.

Zagledal je mesto New York. On tega seveda ni vedel, samo pristal je v njem. Ozrl se je okoli sebe. Okoli njega je kar mrgolelo nekaj čudnih bitij. Popolnoma drugačna so bila od njega. Neke čudno obarvane živali so bile to. Hodi jo po dveh nogah in niti smrčkov nimajo. Bitja so tekala sem in tja, s pogledom na ploščatih stvareh, ki so jih držala v rokah. Ko so ga zagledala, so te ploščate reči takoj usmerile proti njemu. Iz njih se je nenadoma začelo bliskati. Lev se je tega tako prestrašil, da je vzletel in letel je toliko časa, dokler so ga nosila krila.

Kira Stojadinović, 4. a

MOJA MALA BARVNA TEORIJA ČLOVEKA

Ali nam barve mavrice kaj povedo? Verjetno ne. Ampak vsi največji vedci pravijo, naj si vsak zamisli svojo zgodbo. Mavrica je pač lok barv na nebu. Vidimo jo le kratek čas, a vedno, ko jo vidim, na njo gledam z občudovanjem. Včasih stvari razmislim malo bolj podrobno, zato tudi mavrico lahko vidim drugače.

Rdeča je prva barva mavrice. Prva, ki jo vidimo, prva, o kateri govorimo. Ko pomislim na rdečo barvo, pomislim na jezo. Če bolje razmislim, se zavem, da veliko rdečih stvari ni dobrih: stop znak, rdeča luč na semaforju, rdeči popravki na testu ...Pravijo, da si ves rdeč, ko se jeziš. Vsak je kdaj jezen, tudi jaz. Menim, da na svetu obstajajo »rdeči ljudje«. Ljudje, ki so nezadovoljni, nevoščljivi in jezni, morda tudi besni. Ljudje, ki si vse vzamejo preveč k srcu. S čim niso zadovoljni? So jezni na katero osebo, nase ali na cel svet? Jaz sem včasih malo »rdečega človeka«. Pričakujem preveč od ljudi in od same sebe. Imam vse, kar potrebujem, kar sem želela, a velikokrat kljub vsemu temu še vedno najdem razlog za nezadovoljstvo. Jezim se zaradi stvari, ki so popolnoma nepomembne in se kasneje počutim slabo, saj takšno razmišljanje ne bi bilo potrebno.

Oranžna je na vrsti druga. Je meni najmanj ljuba barva. Naša hiša je oranžne barve, a le del pri oknu moje sobe je ostal siv. Nič nimam proti, všeč mi je, da je drugače. Oranžna je druga luč na semaforju, tista najmanj pomembna in neopazna. Menim, da na svetu obstajajo »oranžni ljudje«. Oranžni ljudje so v ozadju, ne bi ti zarili noža v hrbet, ampak ti tudi pomagali ne bi. Ne marajo pozornosti, raje sledijo, kot vodijo. Oranžni ljudje so pazljivi, bojijo se neuspeha. Lahko rečem, da sem tudi jaz malo »oranžnega človeka«. Ne maram neuspeha, a hkrati ne uživam, ko sem v središču pozornosti ter nočem, da ljudje govorijo o meni. Z oranžnim človekom se je najlažje družiti, saj se bo podredil, a mu po drugi strani ni mar zate.

Rumena je naslednja v vrsti. Je vesela, polna življenja. Sonce je rumeno in mavrica ne bi nastala brez njega. Sonce naredi dneve lepe. Tudi »rumeni ljudje« so na svetu. So pozitivni, veseli, polni energije. Ljudje, ki so definicija sonca. Tisti, ki trpijo, a znajo potrpeti, ker vedo, da se na koncu splača. Menim, da sem malo »rumenega človeka«, saj ljudem pomagam, ker verjamem, da se mi bo prijaznost enkrat poplačala. Vidim dobre stvari v ljudeh, a ne spregledam slabih. Vedno pa poskusim izpostaviti dobre. Rumeni ljudje se dobro razumejo oz. so kompatibilni z vsemi, saj vedo, da niso slabi. Sebe postavijo na drugo mesto, če morajo, v ljudeh opazijo potencial in jim privoščijo zmago.

Zelena barva me spominja na toksičnost in strupenost. Kjeroli prikažejo stekleničko s strupom, ta vsebuje zeleno tekočino. Menim, da so na svetu »zeleni ljudje«. Tisti, ki se pretvarjajo, da so prijazni, a te najhuje prizadenejo. Lahko lažejo in te gledajo v oči. A tudi oni velikokrat poslušajo laži. Rekla bom, da sem včasih malo »zeleni oseba«, saj se lahko dobro zlažem. Po navadi hitro prepoznam lažnivca, a ne vedno. Vsi poznamo pregovor: »Strup je v majhnih stekleničkah.« Zeleni ljudje se skrijejo, so neopazni, a že malo njihovega vpliva lahko škodi, če imajo veliko moč. Mislim, da znajo zeleni ljudje dobro prebrati ljudi, zato jih včasih razjezijo ljudje, ki so zanje preveč odprta knjiga, četudi s kakšnim drobnim tiskom.

Modra barva je tista, ki velja za žalostno. Je barva miru, globokih misli in solza. Na svetu so mnogi »modri ljudje« - navzven kažejo navidezno veselje, a so v sebi večno žalostni, ko so prepuščeni svojim mislim. Modri ljudje so sami, a ne nujno osamljeni. Samota jih ne moti, temveč jim prija. So tisti ljudje, ki stvar premišlujejo in premlevajo znova in znova. Rumeni in modri ljudje se slabo ujemajo, saj skupaj tvorijo zeleno. Tudi jaz sem malo »modra«, saj sem rada sama in rada razmišljam, si belim glavo. Modre ljudi težje opazimo, čeprav se ne skrivajo, pač pa so le dobro zlit z okolico.

Zadnja barva je vijolična. Mene vijolična spominja na strah, ne vem, zakaj. Zame je preprosto barva, s katero ne morem povezati nobenega drugega občutka. Na svetu so po moje tudi »vijolični ljudje«. Tisti, ki jih je strah, a se počutijo svobodno, ko strah premagajo. V tistem trenutku se jim nič ne zdi nemogoče, nepremagljivo, a ko je trenutek zmagoslavja mimo, se strah vrne. Vijolični ljudje so lahko na prvi pogled najbolj pogumni, a jih je neznansko strah srečati se z neuspehom, samoto, nezadovoljstvom drugih, zato se trudijo, da bi bili za vse dovolj dobri ali celo najboljši. Priznam, da sem malo vijoličen človek, poskušam se prikazati v najboljši luči pred vsemi, zato moji strahovi ostajajo skriti. Ljudje povezujemo strah s šibkostjo, zato smo se navadili, da ga skrivamo in se ga sramujemo.

Malo ljudi je enobarvnih, njihove osebnosti so večplastne, večbarvne, različne. Od rdeče do vijolične in vse vmes. Obstaja nešteto vrst in barv ljudi. Nekateri so sivi, neizoblikovani, nečustveni. Tudi jaz sem kdaj taka — včasih kaj boli, pa ne čutim in mi je vseeno, a nič hudega, če je kak dan tak — siv, brezbarven in len. Važno je, da so drugi dnevi kdaj barviti, obsijani s soncem in polni čustev.

Vse barve so potrebne, da skupaj ustvarimo mavrico in vsak od nas nekaj prispeva v barvitost sveta.

Kaj pa ti? Kakšne barve je tvoja osebnost?

Lunja Planinc, 8. a

NA BREGU

POTOVANJE

Iz Ljubljane v Pariz,
iz Pariza v Madrid,
iz Madrida v London,
za konec pa v Berlin.

Ponoči je lepo,
podnevi še lepše,
vse znamenitosti so velike,
le nekatere so majhne,
a vse so lepe.

Najlepše je v Barceloni,
ne v Dubaju, a še lepše
je v Liverpoolu in v Milanu ter Rimu.

V Milanu je moda,
v Parizu Eifflov stolp,
v Barceloni stadion Camp Nou,
v Londonu Big Ben.

V Rio de Janeiro imajo najvišje stavbe,
V Istanbulu pa najlepše plaže.

To je vse v eni pesmi,
okrog cele Zemlje v Španijo,
Francijo, Brazilijo in še in še,
a potovanje je najlepše.
Drugič pa v New York, Chicago, Toronto
ter Kalifornio.

Aljaž Kelc, 5.b

ŽIVLJENJE

Življenje je včasih svetlo
in hitro teče.
Včasih je tudi temno,
ampak nikoli nič ne reče.

Jan Leben, 8. b

PODIVJANA ŽLICA V POMIVALNEM STROJU

Žlico smo mi razjezili,
ker smo jo v juho namočili.
Žlico smo v pomivalni stroj zaklenili
in jo še bolj razjezili.
Žlica je skakala, čofotala,
dokler se ni oprala.
Nato je v predal skočila in se
od naporne noči odpočila.

Iris Belšak, 4. a

Življenje šviga,
kakor ura s kazalcem miga.
Roža življenje živi,
dokler tiho ne oveni.

Spomladi radostno cvetje divja,
a ko zima napoči,
vse težje in težje miglja.

Doživetje življenja
je lepo kot mladost,
a počasi, počasi padamo
v starost.

Čas hitro mineva,
kakor veter skozi listje seva.
Zjutraj življenje prepeva,
zvečer pesem več ne odmeva.

Polona Fijan, 8. a

Nika Kolarič, 6. a

NAŠ RAZRED

Najhujša je matematika,
ker je zelo čudna tematika.
Najljubši predmet je malica,
če je kakava polna šalica.

Pri urah odštevamo čas,
dokler zvonec ne zazvoni na glas.
Pri pouku nam je fino,
ko si predstavljamo, da je kino.

Naše povprečje je zanič,
ker mi se ne učimo nič.
Po pouku pa gremo v trgovino,
da si kupimo Čokolino.

Ema Radaš, 7. a

Tiana Mikolič, 7. a

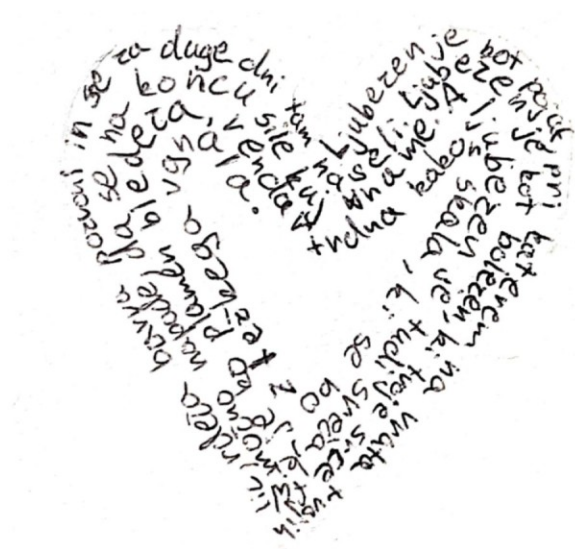
SNEŽINKE

Snežinke se vrte, se vrte.
Z neba padajo
bele snežinke in
veselo poplesavajo.

Rajajo, se vrtijo,
pa nam na obraze
nasmehe čarajo.

Nara Čepek, 4. a

LIKOVNA PESEM O LJUBEZNI

Maruša Antonič, 9. b

STISKA

Stiska je,
ko si žalosten,
ko te tišči,
ko te v srcu boli.

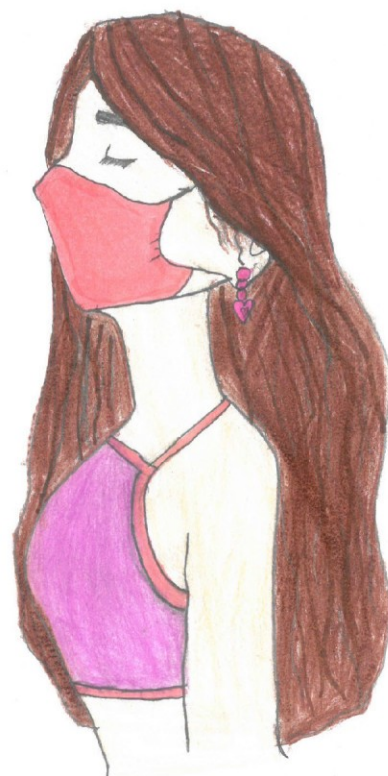
Stiska je
ko se slabo počutiš,
ko ti nevidna sila udarja v srce.

Stiska je,
ko srečaš osebo,
ki ti slabo želi,
ker takrat te srce boli.

Ne skrivaj se!
Priznaj stisko!

Začutil boš, da je skala zbežala in kamne odgnala.

Jan Topolovec, 5. a.

Kaja Kočever, 5. b

NA BREGU

VABILO NA KNJIŽNI DOGODEK

Prisrčno vabljeni na zmenek na slepo s knjigo* v knjigarni Bukva v Trstu. Izberite knjigo, zavito v skrivnostni papir, ki zakriva njeno vsebino. Vsak misteriozni paket vsebuje knjižno zvrst in nekaj podatkov o knjigi, vendar ne dovolj, da bi pokvarili element presenečenja. V knjigarni se lahko v družbi svoje nove knjige zadržite ves dan, si privoščite kakšen prigrizek in si zvečer z nami ogledate film*. Več informacij o dogodku najdete na naši spletni strani.

Knjigarna bo v soboto, 29. 3. 2023, ob tej posebni priložnosti odprta celo noč, tako da si lahko privoščite tudi nočni bralni maraton.

Lana Kostanjevec, 9. b

V BRANJE PRIPOROČAMO:

PIERROTOVA ZGODBA (OCENA KNJIGE DEČEK NA VRHU GORE)

Knjigo Deček na vrhu gore je napisal John Boyne, prevedel Dušan Ogrizek, izdana pa je bila leta 2017 v Ljubljani, pri založbi Miš. Da bom prebral to knjigo sem se odločil, ker sta se mi naslov ter povzetek vsebine zdela zelo zanimiva in ker sem želel prebrati knjigo kakšnega tujega avtorja.

Pierrot je živel v Parizu s svojim očetom in materjo. Oče se je boril v prvi svetovni vojni, kar je močno vplivalo na njegovo zdravje. Po njegovi smrti in smrti njegove matere je Pierrotu ostal še samo njegov najboljši prijatelj Anshel in njegova družina. Anshel, s katerim sta se poznala že od rojstva, je bil gluhi, zato sta se sporazumevala z znakovnim jezikom. Kljub temu da je bil star šele sedem let, so Pierrota Anshelovi starši zaradi nezmožnosti za skrb zanj poslali v sirotišnico. Po nekaj mesecih bivanja v sirotišnici se je preselil k svoji teti Beatrix. Pred tem je ni poznal, kmalu pa je ugotovil, da je njegov novi dom gorska hiša Berghof, katero redno obiskuje nemški kancler Adolf Hitler. Skozi leta bivanja tam se Pierrot spozna z nacistično ideologijo in postane tudi član hitlerjugenda, medtem pa skoraj povsem pozabi na svoje francoske korenine in tudi svojega prijatelja. Na Berghofu se počuti pomembnega, saj se veliko pogovarja in družijo tudi s samim firerjem. V nekaj letih življenja tam zagreši veliko napak, ki ga kot osebo spremenijo, spremenijo pa tudi življenja drugih v njegovi bližini. Ves čas pa ostaja zvest firerju in želi po vrnitvi slave Nemčiji ter časti njegovemu družinskemu imenu po porazu očeta v prvi svetovni vojni.

Ta knjiga mi je bila zelo zanimiva zaradi vsebine, sporočila ter načina prikazovanja dogodkov, ki je zelo pregleden in enostaven za razumevanje. Sama vsebina tudi ne razočara s konstantnimi preobraty in zaplety, ki se proti koncu knjige začnejo povezovati v celotno zgodbo. Zelo mi je bilo všeč, da vsak dogodek privede do preobrata, kar zgodbo zelo popestri in te navduši nad nadaljevanjem branja. Pomemben del je tudi tematika, ki je primerno vključena v zgodbo posameznika. Konec zgodbe lahko vzbudi zelo različne občutke glede na mnenje posameznika, predvsem zaradi tematike in dejanj književnih oseb. Poraja se vprašanje, ali je konec srečen ali nesrečen. V vsakem primeru pa vzpodbudi razmišljanje o Pierrotovi zgodbi in času, v katerem se odvija. Meni konec zgodbe ni srečen zaradi Pierrotove osamljenosti in izgube vsega, kar je poznal pred porazom Nemčije.

Tudi druga dela Johna Boyna so večinoma romani, imajo pa zelo različne tematike. Veliko njegovih del je prejelo kakšno nagrado, za svoj opus pa je bil nagrajen tudi avtor sam.

Knjigo bi ocenil zelo pozitivno in jo priporočil vsem, ki imajo željo prebrati kakšno knjigo, ki govori o tragično-srečni zgodbi osebe v nam še ne zelo oddaljeni zgodovini. Sporočilo govori o tem, da ne ozirajoč se na dogajanje okoli nas, ne smemo pozabiti, da je pomembno razmišljati o svojih dejanjih in njihovem vplivu ter da ne smemo nikoli pozabiti na svojo družino in prijatelje, ki nam vedno stojijo ob strani – tudi v času vojne. Naučil se nisem ničesar novega, saj ne govori o zgodovinskih dogodkih oziroma pravih dogodkih, ki so se v resnici zgodili. Lahko pa se iz njegove zgodbe naučimo zelo veliko o vplivu naših dejanj na svet.

Adam Robin, 9. a

NE VEČ TAKO ZLAT ZOB (OCENA KNJIGE ZLATI ZOB)

Knjiga Zlati zob mi je bila všeč, bila je zanimiva, ampak proti koncu je vse to začelo razpadati, moje navdušenje pa upadati. Knjiga se proti koncu žanrsko spremeni v kriminalko, kar mi pa ni všeč, glede na to da sem knjigo izbral zaradi vsebine o plezanju.

Naslov knjige je ZLATI ZOB in jo je napisal Tadej Golob, izdana je bila v založbi Mladinska knjiga leta 2011. Ilustriral jo je znan ilustrator knjig, stripov in časopisov Ciril Horjak.

V knjigi se zagrizen plezalec Tomaž, njegov prijatelj Peter in Tomaževa sestra odpravijo naproti dolgo načrtovanemu izzivu – Loški steni nad Logom pod Mangartom. Na poti do tja spoznajo Franka, ki zelo dobro pozna zgodovino svojih krajev. Frankov dedek je prav tako preplezal Loško steno. Ko se družina ustavi v vaški gostilni, izvedo za zaklad, ki naj bi se skrival v neki votlini z imenom Zlati zob. Prva odprava v steno se ne posreči, ko pa Tomaž in Peter poskusita še enkrat skupaj z Frankom, niti slutita ne, kako se bo v skrivnost zavita zgodba o zlatu prepletla z njihovimi načrti, ki kar naenkrat postanejo življenjsko nevarni.

Knjiga me je nekajkrat presenetila. Mestoma je malo zahtevnejša in moraš pozorno brati, da razumeš, kaj je avtor želel sporočiti. Knjiga je dolga, rabiš nekaj potrpljenja, da jo prebereš, ker dogajanje ni ves čas napeto. Takrat se lahko začneš dolgočasiti in pomisliš, da bi knjigo odložil, potem pa se zgodi nekaj zelo presenetljivega in te povleče nazaj noter.

Avtor je knjigo po moje raztegnil, lahko bi bila krajša, ima sicer nekaj ilustracij, ne pa veliko. Knjige te dolžine tudi navadno nimajo ilustracij, kar me je presenetilo. Avtor se tudi pogosto poglobi v podrobnosti in porabi polovico strani, da opiše, kako je nekdo nekoga pogledal. Po besedišču se vidi, da je avtor tudi alpinist, saj uporablja veliko tehničnih izrazov za plezanje in alpinizem. To se nazorno vidi v naslednjem odlomku:

»Tomaž je pobožal skalo. Vsak oprimek, stopek, zajeda, ki jo izberemo ali se nam prikaže nad glavo, kamin, poč, streha, plošča, žleb, previs, žmula ... Vsaka skalna tvorba, vse, kar otipamo, je bilo dotlej nedotaknjeno, novo. Od kar svet stoji, ni bilo sem nikogar. To tukaj ni več samo skalna telovadba, ne gre za ocene, za številke, pluse in minuse in podobno, ki so jih polni pogovori plezalskih druščin.«

V zadnji četrtini knjiga postane zelo brutalna in spominja na kriminalko, saj prinaša razne opise – od nasilnega pretepa, strelav s pištolo do smrti dveh likov. Knjiga postane po moje nepotrebno groba in slog pisanja se popolnoma spremeni, kot da bi bral drugo knjigo. Zaključek poskuša vrniti vse v mir – v prvotno stanje, ampak pri tem pisatelju spodleti. To, da so preplezali do zdaj še nepreplezano steno in da je eden od protagonistov porinil dva kriminalca iz stene v smrt, je komajda omenjeno, kar me je zelo razočaralo.

Avtor sicer piše veliko kriminalk, to se še posebej vidi v zadnjem delu knjige. Pisatelj zna trenutke narediti napete in ta kvaliteta se kaže tudi v tej knjigi. Tadej Golob piše biografije in romane, od katerih je polovica kriminalk.

Knjiga je po mojem mnenju zapravljen potencial. Pokvari jo le konec, sicer bi bila vrhunska. Z izjemo zadnje četrtine, kjer čas steče prehitro in je vsebina zelo nasilna, je knjiga odlična ter bi jo močno priporočal, ker te pritegne z zelo zanimivo zgodbo.

Tadej Božičko, 9. a

Gore: Eva Kozel, 9. b

NA BREGU

V BRANJE PRIPOROČAMO:

VEČNA LJUBEZEN (OCENA KNJIGE ZAČNE SE Z NAMA)

Predstavila bom oceno ljubezenskega romana *Začne se z nama*. Pred tem sem prebrala še eno knjigo iste pisateljice, kjer sem spoznala začetek te zgodbe in želela sem izvedeti, kakšen je zaključek oz. kako se nadaljuje zgodba. Ključni element, da sem izbrala to knjigo, je prav to, da me je ljubezensko popotovanje v zgodbi iz prvega dela pustilo odprtih ust in prepričana sem bila, da bo v drugem delu prav tako.

Kot sem že omenila, prejšnja knjiga me je zelo presenetila. Zgodba je napisana zelo čustveno, vsi dogodki so tako opisani, da se ob branju počutiš tako, kakor da bi bil ti tisti opisani knjižni lik. Vsaka beseda, vsak stavek, vsaka poved, vsako poglavje, te pritegne in prav nič te ne more odtegniti od branja. Poglavja so med seboj zelo dobro in razumljivo ter logično povezana, v zgodbi se ne moreš izgubiti. Vsak napeti del je prav tako zelo dobro opisan. Morda manjša stvar, ki me je zmotila, so meni manj razumljive in nepoznane besede, a to ne pomeni, da je knjiga težko razumljiva. Morda se vidi tudi razlika v letih med menoj in avtorico, saj npr. besedo pestovala, težko razumem in je ne uporabljam. Da boste lažje razumeli, lahko to povežem s konkretnim stavkom iz knjige npr. gledam, kako mama pestuje Emmy, torej mama drži dojenčka in ga po domače rečeno cartlja. O tej knjigi bi še tako rada podala kakšno kritiko ali grajo, vendar je ni, prav zares je ne najdem, zame sta to najboljša dva dela in ena zgodba, kar sem jih prebrala.

Naslov knjige je *Začne se z nama*. Colleen Hoover je v originalu knjigo napisana v angleščini, v naš jezik pa jo je prevedla Petra Breclj. Založba knjige je Učila International. Izdana pa je bila leta 2022 in ima 288 strani.

Knjiga govori o ljubezenskem popotovanju med Atlasom Corriganom in Lilly Bloom. Spoznala sta se kot najstnika, razšla sta se zgodaj, z odhodom Atlasa v vojsko, a ostala je obljuba, da se bosta vrnila drug k drugemu in to se je tudi uresničilo. Lilly je v bivši burni zvezi dobila prikupno hčerkico Emerson, z vzdevkom Emmy, razlog za ločitev in razpad prejšnje zveze pa je bilo nasilje. Lilly je z ločitvijo postala mati samohranilka, imela je svojo cvetličarno, ampak večni problem je bilo deljenje varstva Emmy z bivšim možem Rylom. Sedaj se je v njeno življenje vrnila najstniška ljubezen – Atlas. Med njima se je ponovno vnela iskrica, toda zato je izvedel tudi Ryle, s čimer se je vse obrnilo na glavo. Lilly je bilo strah priznati zvezo z Atlasom, saj se je nasilnež ljubosumno znašal ali nad njo ali pa nad Atlasom. Lilly je temu naredila konec, odločila se je za pomoč odvetnice, tudi s pomočjo Rylove sestre in njenega moža, ki so s skupnimi močmi Ryla postavili v kot. S tem je Lilly dosegla polno varstvo in Rylu postavila določene meje. Atlas je vmes nepričakovano spoznal svojega mlajšega brata Jusha, za njega je s pomočjo socialne službe pridobil polno varstvo, saj je mama tako kot z Atlasom, naredila še z Jushem, oba je pustila brez strehe nad glavo. Atlasova in Lillyjina ljubezen je napredovala do skupne vselitve, postali so majhna družinica, Emmy je bila z Lilly, Atlas pa je imel Jusha. Za dokončno skupno življenje in trdo vez sta si Lilly in Atlas predala svoje priimke in se za vedno zaobljubila eden drugemu s poroko.

Ob branju sem se počutila res sproščeno. Knjiga me je naučila ogromno novih stvari, kako se v določenih situacijah znajti. Npr. kako postopati, ko tvoj partner postane nasilen. Knjiga je tudi potrdila moje razmišljanje, zakaj moramo zares slediti svojim sanjam ali svojemu srcu, saj lahko krepko zavijemo s tira ali z začrtane poti. V srce se mi je vtisnilo tudi vse to ljubezensko dogajanje v knjigi, kako imaš lahko rad človeka, kako te lahko drugi podprejo in ti pomagajo. Knjiga mi je ob branju vzbujala različne občutke in počutje, včasih sem bila čustvena, vesela, včasih je bilo napeto, ne znam se čisto opredeliti, saj sem doživela celo paleto čustev in občutkov. Vsi nepričakovani preobrati iz globoke ljubezni v nasilje ti res vzbudijo različne vtise o knjigi.

Pisateljčina dela so napisana zelo čustveno. Sama je zapisala, da je to zgodbo napisala iz lastnih izkušenj, na nek način je želela vso žalost izliti na papir, saj se takšne stvari dogajajo njej ali njeni družini. Tako so vsa njena dela zapisana s ljubeznijo, veliko piše romanov, zraven vključi nasilje in tudi erotiko. S tem, da je tako iskrena in piše iskreno, je postala zelo priljubljena pisateljica. Vsak njen izvod postane knjiga meseca in s tem si je prislužila tudi ogromno nagrad.

Odlomek iz knjige, da vas pritegnem k branju: Pesimistično gledano, pa bova mogoče že jutri drug drugemu spet zlomila srce – vem, da ne bova, ampak tudi če se bo to zgodilo, se zaobljubim, da bom neznansko hvaležen

za ljubezen, ki naju je pripeljala do strtega srca, dokler bom živ. Če mi je usojeno, da končam kot statistika, potem z nikomer ne bi raje postal statistika kot s tabo.

Ampak nekoč si mi rekla, da sem realist, zato bi rad realistično zaključil te zaobljube. V srcu sem prepričan, da se bova od danes naprej spoprijemala skozi življenje, ki bo polno gričev, dolin, vrhov in sotesk. Včasih bom moral jaz tebe držati za roko, ko se bova spuščala po strmini, in včasih boš morala ti meni kazati pot navkreber, ko se bova vzpenjala na vrh gore, ampak od tega trenutka naprej se bova z vsem spoprijela skupaj. Ti in jaz.

Ta odlomek iz knjige sem izbrala, zato ker se mi je zelo vtisnil v srce, saj sem res vesela, da se je zgodba razpletla v takšen konec.

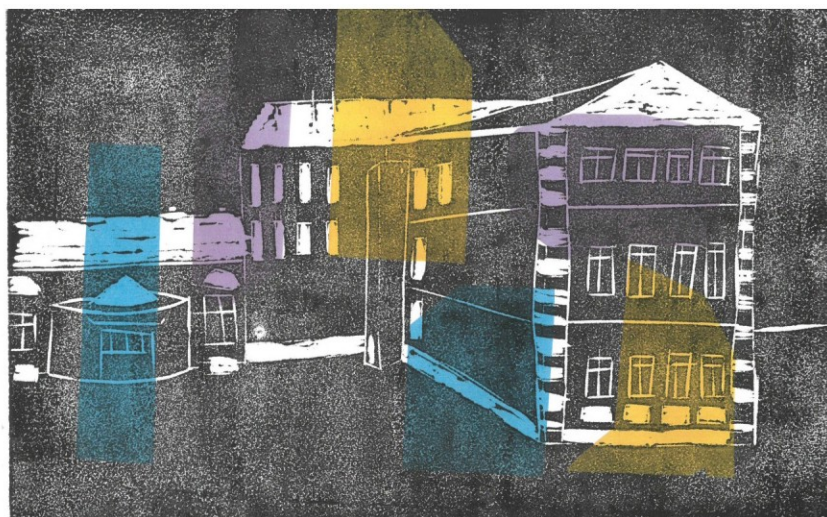
Predvsem bi rada izpostavila, da je knjiga, ki jo lahko žanrsko opredelim kot ljubezenski roman, res zelo poučna, odprla mi je oči, pokazala realnost, če se znajdeš v nasilju, kaj narediti, kako se tega rešiti ter predvsem, da poslušaj sebe, saj te ljubezen lahko hitro zavede, razen če spoznaš pravo in pošteno osebo, ki ji res zaupaš ...

Želim povedati tudi to, da se je pri meni knjiga uvrstila med najljubše od vseh prebranih do sedaj. Z vsem, kar sem zapisala in podelila svoje mnenje, bom zaključila tako, da bi knjigo toplo priporočila v branje, saj verjamem, da bi knjiga vsakega naučila nekaj novega ali pa ga v določenih prizorih tudi nasmejala. Morda postane tudi vaša najljubša ali ena izmed ljubših.

Neja Vnuk Horvat, 9. a

Portreta: Lara Milošič, 7. a

Šola Breg: Zala Topolovec, 7. b

NA BREGU

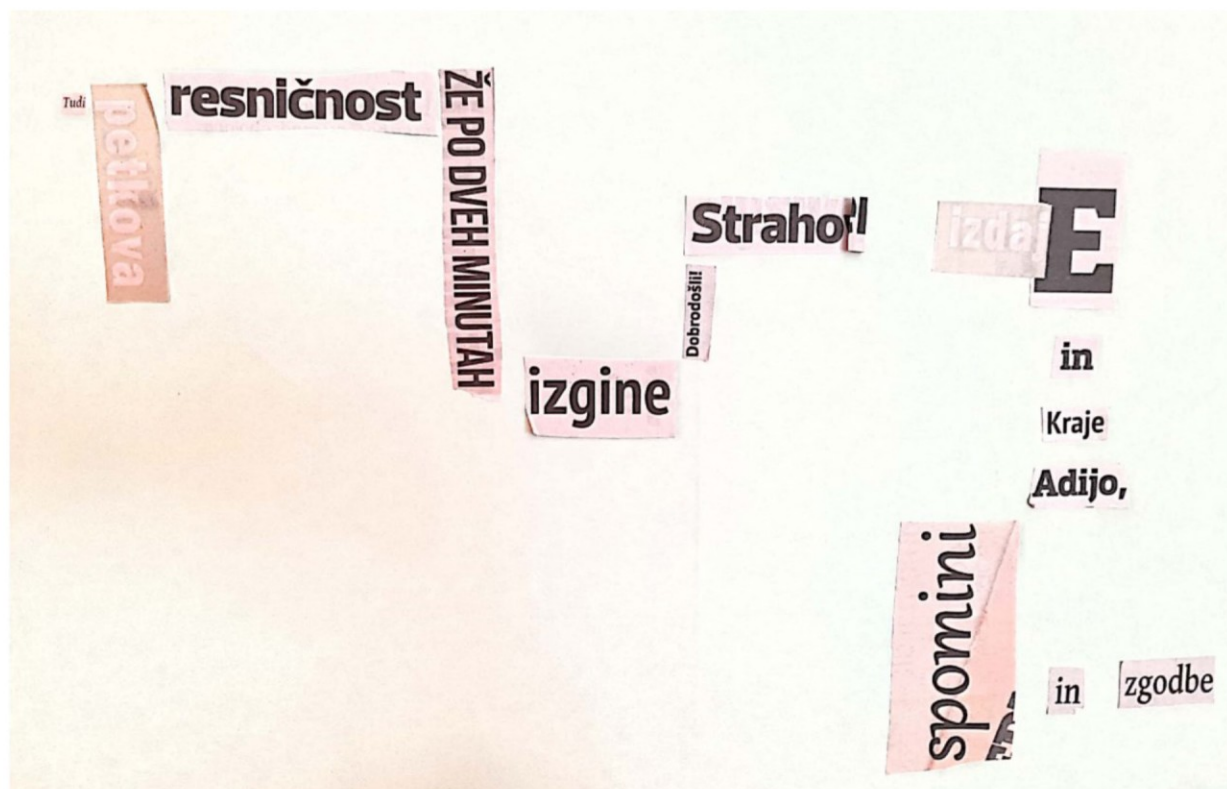
NAVDIHNIL NAS JE SREČKO KOSOVEL

NA BREGU

NAVDIHNIL NAS JE SREČKO KOSOVEL

NA BREGU

MLAJŠIM OD DVANAJST LET PRIPOROČAMO BRANJE V SPREMSTVU STARŠEV

ŠESTOŠOLCI PIŠEMO KRIMINALKE IN DRUGE NAPETE ZGODBE

IZGUBILI SMO SE V GOZDU

V začetku aprila se je zgodil čudež, saj je bilo sončno vreme. Z mojima najboljšima prijateljema Filipom in Vidom sem se takoj zmenil, da gremo na »downhill« ali gorsko kolesarjenje. Sprva sem bil malo sumničav in sem se bal, da Vid ne bo prišel, ampak zgodil se je še en čudež in prišel je. Tako smo bili že na poti.

Ko smo »prigonili« v hrib, sem bil zelo vesel, da je naša družina spet skupaj, ampak Vid ni tako mislil, on je hotel iti na »bubble tea« in domov, ampak midva s Filipom se nisva vdala. Nekajkrat smo se zapeljali po progi in skočili nekaj velikih skokov, nakar je Vid skočil enega od večjih skokov in grdo padel. Iz nosa se mu je vlila kri. Ves čas je kričal: »Jaz sem idiot! Zakaj sem skočil?« Midva s Filipom sva pa modro molčala in stekla po robčke. Ko se je Vid umiril, sva se s Filipom vdala in mu dovolila, da gremo domov. Ampak Filip je imel še enega asa v rokavu, rekel je: »Vidiš ta hrib?« in pokazal na najstrmejši hrib v okolici. Komaj smo prilezli na vrh, že je Filip rekel: »Zdaj pa vama bom pokazal novo progo!« Jaz sem bil vesel, saj rad raziskujem, Vid pa se je vlekel za nama kot lenivec, ki je zagledal najbolj neokusno hrano.

Ko smo prišli do »Filipove nove proge«, smo že prvi ovinek zgrešili, zato smo mogli pešačiti na začetek, v upanju, da bomo zdaj zavili prav. Prvi ovinek smo opravili kot za šalo, ampak nismo vedeli, da se bomo znašli v labirintu prog. Vid je hitro izgubljal upanje, da bo danes videl svojo nagrado »bubble tea«, saj se je za Filipom ves čas drl: »Kam nas ti to pelješ?!« Jaz pa sem dobil idejo, da bi naredil »vloge« kako smo se izgubili v gozdu. Izmisli sem si tudi nekaj dobrih šal kot: »Tukaj lahko vidite Filipa gozdno pando, ki se je izgubil v gozdu in zdaj muči lenivca Vida.« Za mene je bilo to smešno za umret, Vid pa je klel kot nor. Prišli smo do bloka in lahko se je videl Ptujski grad, ampak Filip je rekel, da tja ne smemo, saj je tam privat oz. zasebno posestvo, zato smo se obrnili in spet prišli na začetek. Takrat sem se zavedel, da smo izgubljeni in da mi ne bo ostalo nič časa za vadenje spisa, ki ga pišemo naslednji dan. Predstavljal sem si jezno mamo, kako izve, da sem pisal slab spis in kako me bo kaznovala, da ne smem iti cel mesec na »downhill«. Ampak te misli sem hitro pozabil, saj smo sklenili, da gremo nazaj do bloka. Ko sva s Filipom prepešačila cel gozd, Vid pa je ta del »prejamral«, smo dvorišče in zelenico bloka morali prečkati hitro, saj je za nami že nekdo zaklical: »Kaj delate? Uničili mi boste vrtno gredo!«

Na koncu smo našli našo domačo cesto in se varno vrnili v mesto, kjer je Vid dobil svoj »bubble tea« meni pa še je ostalo malo časa, da povadim pisanje spisa.

Val Matjašič Kmetec, 6. a

ULIČNI UMOR

Nekega jutra se kriminalist Simon Novak zbudi zaradi klica. Kliče ga njegov sodelavec Franci Vrana. Pravi, da imajo novo delo, zgodil se je umor. Simon pride na kraj zločina, kjer vidi moškega v njegovih štiridesetih ležati na tleh z razbito glavo do lobanje.

Moškega so uspeli identificirati. Ime mu je bilo Nik Kovač. Njegovo smrt je povzročil kamen. Dokaz tega so koščki granita, nastali, ko se je kamen odbil od stene. Simon ve, da ni bila nesreča, saj so vse granitne kocke zabetonirane. Nikjer ni videti kamna, ki bi bil velik in bi tehtal okoli 60 kilogramov. Ko zaslišijo vse osumljence, se Simon in njegov sodelavec Franci zavesta, da imata motiv le sestra in brat umorjenega. Oba imata močan alibi, saj je bil brat Janko v Parizu, sestra Ema pa je delala nadure in bila ves večer doma. Nekaj dni mine, Simon pa mora iti na poroko svoje sestre, vendar ne more nehati razmišljati o primeru. Ker na poroki ne pokaže veselja in odide zelo hitro, ga njegova družina obtoži za sebičnega in brezsrčnega. Nato ga pokliče Franci in pove, da se je prijatelj umorjenega nečesa spomnil. Povedal mu je, da je umorjeni govoril z nekim moškim. Ta se je vedno predstavil s »P«. Bil naj bi zelo močan in velik. Zdaj mora Simon rešiti odnose z družino in primer.

Simon se odloči še bolj natančno preiskati informacijo o tem skrivnostnem P-ju. O P-ju vpraša delavce podjetja ROBOX, ki ga ima v lasti umorjeni. Delavci povejo, da je v stavbo res prišel nek moški, ki je rekel, da namerava skleniti kupčijo. Izpraša tudi stanovalko zgradbe, v kateri je živel umorjeni. Ženska pove, da v stavbo res prihaja nek moški in si ogleduje podstrešje. Simonu se končno pokaže rešitev, ko ugotovijo, da je bil umorjeni zasvojen z drogo znano kot »xtrovitin«. Najde ljudi, ki drogo preprodajajo. Sumljiv mu je postal moški po imenu Peter Plavec. Moškega je zaslišal in ta je priznal, da je res obiskal zgradbo, ampak zato, da bi obiskal mamo. Simon je iskal po vsej zgradbi in ugotovil, da je mama osumljenega mrtva. Še bolj skrbno je preiskal zgradbo in našel koščke granita v kleti, kar pomeni, da je osumljeni kamen vzel iz kleti. Osumljeni je bil stisnjen v kot, zato je dejanje priznal.

2. 2. 2018 je bil Peter Plavec aretiran.

Filip Lah, 6. a

Gepard: Evelin Verbančič, 5. b

Hiša: Maja Orešek, 7. a

NA BREGU

MLAJŠIM OD DVANAJST LET PRIPOROČAMO BRANJE V SPREMSTVU STARŠEV

ŠESTOŠOLCI PIŠEMO KRIMINALKE IN DRUGE NAPETE ZGODBE

NIL

Nekega leta sem dobil sporočilo. To sporočilo sem pričakoval, saj je moja hčerka imela 40 let. Njen bogati mož je priredil zabavo na reki Nil. To pišem v bolnišnici, saj se mi je nekaj zgodilo ...

Z letalom sem potoval v Egipt. Tam sem srečal svojega starega partnerja Georga. Bilo je presenečenje, saj ga že dolgo nisem videl. Pritekel sem k njemu in ga vprašal „Kaj počneš v Egiptu? Saj vendar sovražiš reko Nil.“ Odgovoril mi je, da je on tudi povabljen na potovanje, jaz sem bil presrečen, on pa nekoliko žalosten. Hotel sem ga vprašati, zakaj je tak, a naju je zmotil hrup motorja.

Pripeljal se je moderen Jeep in njegov voznik je rekel, da nas bo peljal na zabavo. Odpeljali smo se na k veliki restavraciji. Tam smo se vsi predstavili in pozdravili. Poznal sem samo mojo hčerko Ello, njenega moža Rudyja in njenega bivšega moža Martina. Ella me je predstavila tudi drugim gostom Alissi, Benjaminu, Tjanu, Sandiju, Tomu, Rogerju, Jani in meni Rocku (meni se ni rabila predstaviti, a me je pozdravila).

V restavraciji smo jedli okusno torto in približno ob petih popoldan smo se vkrcali na ladjo. Na ladji je bilo veselo vzdušje, čeprav se ljudje med seboj niso poznali. Veliko smo jedli in pili, zvečer pa izmučeni zaspali kot topovi.

Zjutraj smo se vstali, pojedli zajtrk in si šli ogledat mesto Luxor. Tam smo našli veliko zanimivosti, kot recimo tempelj Luxor. Tam smo kosili in se odpravili k ladji. Ko smo se prešteli, smo ugotovili, da Alissa manjka. Mislili smo, da bo prišla v nekaj minutah, saj je športne postave in bi nas lahko ujela, ampak smo jo čakali več ur. Začelo nas je skrbeti. Šli smo jo iskat, vendar smo hitro obupali, saj je nismo našli, mesta pa nismo poznali. Poklicali smo tamkajšnjo policijo, ampak smo se morali vrniti na ladjo, saj je kapitan izgubljal živce.

Pri večerji smo bili vsi zelo potrti, saj je Alissa vedno poskrbela za zabavo. Pogrešali smo jo, a nismo vedeli, kaj narediti. Lahko smo samo čakali. Nismo se smeli ozirati nazaj, kajti čakalo nas je še dolgo potovanje. Vsi smo odšli spat, ampak zjutraj nas je čakalo novo presenečenje. Nekdo je izginil.

Ugotovili smo, da manjka Benjamin. Našli smo ga mrtvega v turbini oz. vodnem kolesu, ki poganja ladjo. Vsem je postalo slabo. Ella pa je bruhnila v jok, saj je bil to njen najbolj grozen rojstni dan. Čeprav smo bili vsi prestrašeni, smo vedeli, da ni bilo možnosti pobega. S tamkajšnjo policijo pa se tudi nismo dobro razumeli. Morali smo si vzeti počitek od vseh teh grozovitosti, zato sem predlagal, da si ogledamo slavno steno s skulpturami.

Tam smo se dobili in se zmenili, da se bomo ločili in razdelili v pare. Jaz sem bil z Georgem, Ella z Rudyem, Jana z Rogerjem, Tjan s Sandijem in Tom z Martinom. Zmenili smo se, da se bomo dobili ob 15:00. Takoj smo se zgubili v labirintu, nakar smo slišali zelo močno bobnenje. Slišalo se je, kakor 10 meteorjev, ki bodo vsak hip padli z neba. Takoj smo stekli ven iz labirinta in videli veliko ogromnih kamnov, ki padajo z vrha mogočne skalne stene. Slišali smo kričanje in srce se mi je ustavilo. Videli smo Jano, nismo pa videli njenih nog. Kamenje jih je pokopalo. Jana je izkravela in izdahnila. Hitro smo bežali, da kamni ne bi zadeli še nas. Roger je bil na ladji videti obupno, saj je bila Jane njegova žena. Jaz sem imel močen sum na Martina. Posvetoval sem se z Georgem, da bova počakala na močnejše dokaze. Vrnili smo se na barko in zaspali v solzah.

Naslednje jutro je bilo presenetljivo dobro, imeli smo dober zajtrk, vsi smo igrali Monopoli in se veselili. Vedel sem da, si ne smemo zatiskati oči, saj se dogaja veliko preveč slabih stvari. Sklenil sem, da bom razrešil ta zločin in naj se zgodi karkoli. Stvari sem vzel v svoje roke in začel bolj in bolj raziskovati dogajanje. Hodil sem po palubi in iskal dokaze. Vendar neuspešno, saj je morilec zelo dobro prikričal vse sledi. Počasi sem izgubljal upanje, ampak takrat se mi je posvetilo, da je morilec ves čas ubijal goste le takrat, ko smo se ustavili. Saj je imel takrat veliko več časa in prostora. Zato ga nihče ni videl.

Pri naslednjem postanku smo se ustavili v mestu Juba. Imel sem idejo, da vsi ostanemo skupaj, tako sem imel

lahko vse osumljence na očeh. Vedel sem, da če se kdo kam odpravi, rabi par. Če bo kdo umorjen, bomo točno vedeli kdo je morilec. Ampak zgodilo se ni čisto nič. Nisem bil presenečen, saj bi vsak pri zdravi pameti počakal, ampak jaz sem imel še enega asa v rokavu. Nastavil sem past za Martina, ampak je bila zelo tvegana. Ello sem dal v par z Martinom. Vedel sem, da je zelo neumno, ampak je bila edina možnost, da nekaj izvem. Ella mi je potem poročala, da se Martin ni obnašal čudno. Povedala je tudi, da ji je častil pijačo. Ni bil videti sumljiv, ampak ga preprosto nisem mogel črtati s seznama osumljencev.

Na seznamu osumljencev so bili Martin, Tjan, Tom in Sandi. Bil sem pa prepričan, da niso bili krivi Roger, Rudy, Ella in George. Saj so bili vsi zelo bližnji prijatelji in bili so tudi zelo prijazni. Po ogledu mesta smo se vsi vrnili v ladjo. Imeli smo večerjo in se odpravili spat. Naslednje jutro sta Sandi in Tjan čudežno izginila. Večkrat smo pregledali palubo, vendar ju nismo našli in sploh nismo vedeli, a sta še živa. Dogovorili smo se, da je to potovanje veliko preveč čudno in da zato gremo domov.

Ampak vseeno smo morali „preživeti“ še vsaj tri dni, da priplujemo do пристanišča. S polno paro smo pluli proti cilju, ampak nas je morilec spet prehitel. Georga, svojega nekdanjega partnerja, sem našel okrvavljenega na glavnem hodniku pri Tomu. Tom je bil grdo poškodovan, imel je strelno rano. Ocenil sem njegove poškodbe in bilo je malo možnosti da preživi. Od kričanja so vsi ostali prihiteli k poškodovanemu. Vsem se je ustavilo srce. Ella in Roger sta prihitela z medicinskimi pripomočki in pomagala Tomu, saj sta bila zdravnika. Imeli smo dovolj! Vstavili smo se pri najbližjem mestu in Toma odpeljali v bolnišnico. Rudy je poklical helikopter. In v par urah smo že bili v Egiptu. Vsi smo bili v istem hotelu.

Tri dni sem preučeval dogodke, nakar sem sklical sestanek v jedilnici. Poklical sem tudi varnostnike. Rekel sem: „Vem, kdo je morilec!“ Vsi so me radovedno pogledali. Rekel sem tudi: „Vsi smo veliki prijatelji vsaj nekoga izmed uradno rečeno umorjenih in zato vam bom zdaj povedal, kdo je morilec. Martin, ti si ljubusumen in zaljubljen v Ello, zato si eden od glavnih osumljencev. Rudy, če bi Ella umrla, bi ti prevzel dvakrat toliko denarja, kot ga že imaš. George, če bi jaz umrl, pa ne bi izvedeli, da si ti moril, bi ti Ella dala zelo veliko vsoto denarja. Ampak Roger! Ti si od vseh najboljši prijatelj, zato ne bi niti posumili, da bi ti moril, ampak bi vseeno prevzel od vseh denar.“

Vsi so me začudeno pogledali, saj so skoraj vsi imeli motiv. Vsi so govorili, da niso ničesar naredili. Ko so utihnili, sem povedal, kdo je morilec „Tom je bil umorjen s 45-kalibrsko pištolo, ampak to nosi samo eden od nas.“

Vsi so pogledali Georga. Rekel sem „Ali pač! S to pištolo se je hotel prikriti in povzročiti, da bi okrivili Georga.“ Rogerja sem pogledal smrtno resno v oči. „Ti si krivec!“ In pokazal na Rogerja. Vdrli so policaji, ampak so bili prepozni. Roger me je že ustrelil v desno ramo. Potem je hotel narediti samomor, ampak so ga policisti ustavili.

Ko sem okrevljal od strelne rane, mi je George povedal, da so Rogerju dosodili dosmrtno kazen v najstrožjem zaporu. Rekel je tudi, da sem pravilno povedal in uganil, zakaj je Roger ubil skoraj vse na krovu.

Zdaj je minilo že deset let in imamo še vedno slabe spomine na reko Nil.

Filip Lah in Val Matjašič Kmetec, 6. a

Portret: Gaja Božičko, 7. a

NA BREGU

MLAJŠIM OD DVANAJST LET PRIPOROČAMO BRANJE V SPREMSTVU STARŠEV

ŠESTOŠOLCI PIŠEMO KRIMINALKE IN DRUGE NAPETE ZGODBE

UKRADENE PODGANE

Živa, Jan in Tine hodijo v šolo v Novi Gorici. Živijo v vasi, ki je od šole oddaljena tri kilometre, zato se v šolo vozi-
jo z avtobusom. Živa in Jan sta sošolca v 6.b-razredu. Tine pa že hodi v 8. razred in se obnaša, kot da je najpa-
metnejši na celem svetu.

Ko jih je avtobus pripeljal na šolsko postajo, sta Živa in Jan opazila, da se na šoli dogaja nekaj nenavadnega. Na
dvorišču je bilo ogromno učencev. Učitelji so tali pred vrati in nikogar niso spustili noter, zato sta stekla do so-
šolcev. Luka je povedal, da so ponoči oropali šolo, Vita je trdila, da je šola gorela, Mija je rekla, da so v šolo vdrli
huligani, Sara, Lia in Klara so pripovedovale, da so prišli vesoljci, Miha, Taj in Niko pa so trdili, da je nekdo v telo-
vadnici poškodoval vso telovadno opremo. Po vseh teh izjavah sta Živa in Jan bila enakih misli – da nihče ne ve,
kaj se je v resnici zgodilo. V ozadju sta slišala Tineta, ki se hvali, da on ve, kaj se je pripetilo, vendar nikomur ne
pove, ker je to velika skrivnost in če bo karkoli povedal, bo nekdo kaznovan.

Kmalu pred učence stopi ravnatelj in poizkuša utišati množico. Ukazal je, da naj gredo v razrede in počakajo na
učitelje, da jim bodo razložili situacijo. Vsi so vsak za sebe ugibali, kaj bi se lahko zgodilo. Ko je učitelj prišel, jim
je razložil, da je nekdo iz šolskega laboratorija ukradel tri bele podgane in pri tem razbil mikroskop ter steklene
čalice. V šolo naj bi prišel skozi vrata, ki vodijo v kuhinjo in odšel v kemijsko učilnico. Ravnatelj je poklical polici-
jo in ta je že na poti. Učitelj je rekel, naj si pripravijo potrebščine, ker naj bi nadaljevali s poukom.

Iznenada je Lija kriknila, da so prispeli policisti. Vsi so planili k oknu in stegovali vratove, da bi jih opazovali pri
delu. Prišla sta policist in policistka. Ravnatelj ju je odpeljal v šolo in izginili so jim izpred oči. Učitelj je zaploskal,
da bi jih umiril in pritegnil pozornost, in posedli so se na svoja mesta. Komaj so se malo umirili, že jih je zmotil
zvok iz šolskega zvočnika. Ravnatelj jih je pozval, naj se tisti, ki vedo karkoli o dogodku, javijo v zbornici. Vsi so
se spogledali in čakali, da kdo vstane in odide, a namesto tega so le molče sedeli. Kmalu je ravnatelj dodal, da
se danes zaradi razmer izjemoma ne bodo selili iz razreda v razred, ampak bodo učitelji prišli k njim. Po zvonje-
nju, ko je učitelj zapustil učilnico, sta Živa in Jan stekla k vratom in pokukala proti zbornici.

Zbornico je ravno zapuščal Tine, ki je bil čisto rdeč v obraz. Kar privoščljivo sta se mu nasmejala, saj sta vedela,
da jo je skupil zaradi svojega hvalisanja. Ko so se vračali iz šole, je bilo na avtobusu prav nenavadno vzdušje.
Živa je Jana opozorila na Milana iz 9. a-razreda, ki je sedel sam in bil čisto bled v obraz. Njegova sošolka Milena
pa je vsem razlagala, kako je vesela, da je nekdo rešil tiste tri uboge bele podgane in da bi najraje poljubila reši-
telja. Nato se je Živa ozrla k Milanu in opazila, da je naenkrat močno zardel. Drugi dan so v šoli govorili, da so
policisti odpeljali Aleša iz 3. a-razreda. Vsi so ga obtožili za krivega. Vendar jim Polonca iz sosednjega razreda ni
verjela in je bila prepričana, da je Aleš nedolžen. Zato sta ji Živa in Jan ponudila pomoč, a ju je Polonca zvrnila.
Bila je mnenja, da ji v resnici nočeta pomagati, najti krivca in da bi na koncu prevzela vse zasluge.

Polonca je začela razmišljati, kdo bi imel korist od tega izginotja. V mislih je obtožila Mileno, saj je bila zelo vese-
la, da so podgane rešene. Ugotovila je, da Milena ni dovolj iznajdljiva in pogumna, da bi izvedla tak podvig. Od-
ločila se je, da bo preiskala torbe vseh devetošolcev. Med malico se je odpravila v garderobo in začela z brska-
njem. Prav hitro pa se je v garderobo odpravil tudi Milan in še preden bi jo lahko opazil, sta jo Živa in Jan opozo-
rila, da prihaja in tako so skupaj pravočasno smuknili iz garderobe. Odpravili so se v jedilnico, kjer so se začeli
pogovarjati in prav hitro odkrili, da se Milan zadnje čase obnaša prav čudno. Vsem trem se je posvetil motiv za
to krajo. Zdaj so rabili samo še trden dokaz. Naslednji dan so se še enkrat odpravili v garderobo. Preverili so Mi-
lanove čevlje in v gumi podplata našli zapičeno steklo čašic iz kemijske učilnice.

Stekli so v zbornico k ravnatelju in mu poročali o zelo pomembnem odkritju. Ravnatelj je nemudoma poklical
Milana, naj se takoj javi v zbornici. Kar nekaj časa je zanikal, da ve karkoli o tem dogodku, vendar je naposled le

stežka priznal, da je kriv. Mislil je, da bo s tem dejanjem pritegnil Milenino pozornost, ker mu je bila zelo všeč. Za kazen je Milan moral ves teden pometati šolsko dvorišče in se javno opravičiti Alešu iz 3. a-razreda. Milena je videla, kaj je bil Milan pripravljen narediti za njo. Povedal ji je, kaj čuti do nje in Milena mu je rekla, da ji je on tudi všeč. Živa, Jan in Polonca pa so postali najboljši prijatelji in od ravnatelja prejeli pohvalno plaketo z nazivom »šolski detektiv«.

Zala Hren, 6. a

UMOR SLAVNEGA KOŠARKARJA

Nekega dne se je najbolj znani slovenski košarkar odločil obiskati svojo družino in svoje navijače iz Slovenije.

Ko pride domov, se ga starši zelo razveselijo, ker ga po dolgem času spet vidijo. Naslednji dan pa se športnik odpravi na srečanje navijačev iz Slovenije. Tam se je slikal z navijači in se jim podpisoval, kamor so želeli. Ko se je peljal domov, so ga na vsem lepem ustrelili skozi avtomobilsko okno in je na kraju nesreče umrl. Ko so videli, da je umrl, so takoj poklicali policijo.

Navijači so bili zelo vznemirjeni, jezni in prestrašeni. Prišli so možje v modrem in začeli miriti množico ter preiskovati košarkarjevo smrt. Poklicali so tudi forenzike in kriminalista Tiborja.

Kriminalist Tibor je najprej preveril, ali je košarkarju kdo pošiljal grozilna pisma. Ugotovil je, da jih je bilo več tisoč. Našel je pismo strastnega navijača, ki je športnika imel za idola in si je želel igrati košarko tako dobro kot on. A slavni igralec NBA-lige ni imel časa za njega in to mu je navijač zelo zameril. Zato mu je začel pošiljati grozilna pisma, v katerih mu je sporočal, da bo kmalu prišel njegov konec.

Kriminalist Tibor je še našel nekaj zanimivega in obremenilnega o največjem navijaču Tinu, in sicer da je tudi profesionalni strelec z zračno puško. To je pomenilo, da bi lahko znal uporabljati tudi drugo smrtonosno orožje in natančno zadeti z razdalje. Tako je imel dokaz, da je lahko šel obiskat Tina. Vprašal ga je, kje je bil na dan košarkarjeve smrti.

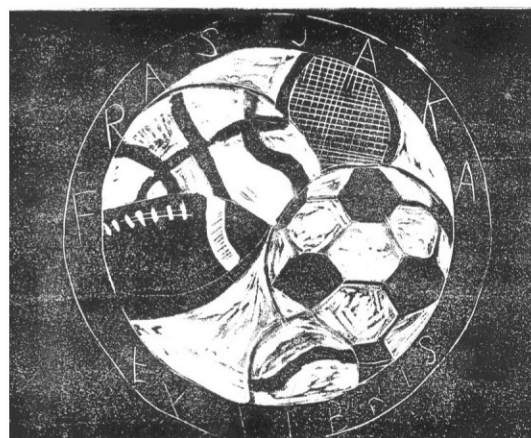
Tin se je tako zmedel, da je ostal brez besed. Spoznal je, da je detektiv vse jasno in v trenutku zbežal skozi stranska vrata.

Tibor je stekel za njim in ga na dvorišču dohitel ter se vrgel nanj. Roke mu je vklenil v lisice.

Tako je Tin priznal umor, saj mu ni preostalo nič drugega. Odpeljali so ga v pripor ter mu dosodili 30 let zapor. Slovenija pa je zaradi njega izgubila velikega košarkarskega idola in športnika s srcem.

Nejc Majerič, 6. a

Žoge: Jaka Fras, 9. b

NA BREGU

MLAJŠIM OD DVANAJST LET PRIPOROČAMO BRANJE V SPREMSTVU STARŠEV

ŠESTOŠOLCI PIŠEMO KRIMINALKE IN DRUGE NAPETE ZGODBE

UGRABITEV

Pred nekaj leti je v Mariboru živela družina Novak. Oče Peter, mama Mojca ter trije otroci, 13-letna Mija, 10-letna Lia in 8-letni Adam. Ulica, v kateri so živeli, ni bila najbolj poseljena. Tam je živelo le nekaj ljudi. Med njimi tudi gospod Bernard, vsi otroci so se ga bali, bil je lovec in imel je še eno kočo sredi gozda. Tam je živel tudi 32-letni Nik z ženo Nino in s sinom Mihom. V tej ulici je živela tudi gospa Marica, v sosednji hiši pa mlad par, Julia in Matevž.

Mija, Lia in Adam so zjutraj v šolo šli peš. Tudi iz šole so šli peš. Živel so le 50 m stran od nje. Ko so trije otroci hodili domov iz šole, sta starša bila v službi. Nekega dne, ko so otroci pešali proti domu, bili so le nekaj metrov stran od njihove domače ulice, se je do njih pripeljal bel kombi. Iz njega je stopil nek človek s črno masko. Zgrabil je Lio in jo strpal v kombi. Odpeljal jo je nekam daleč stran. Njena brat in sestra sta poskusila slediti kombiju, a ugotovila sta, da je nesmiselno, ker je kombi precej hitrejši. Pohitela sta domov in v trenutku poklicala starše in policijo. Starša sta takoj prispela, takoj za njima pa policisti, ki so otroka izprašali. Vprašali so ju, če sta videla ugrabiteljev obraz. Odgovorila sta, da obraza nista videla, videla sta le barvo oči. Bile so zelene. Nato sta povedala, da se je kombi pripeljal iz njihove ulice. Po nekaj kratkih posvetovanjih, so se policaji odločili, da bodo izprašali vse, ki živijo v tej ulici in imajo zelene oči. To so bili gospod Bernard, Julia in Nina. Po izpraševanju so ugotovili, da je Bernardov motiv za zločin to, da so otroci vedno glasni, ko on želi brati. Tudi Lijini starši ga ne marajo, saj sovraži otroke. Julia nima motiva, zato so jo izločili s seznama osumljencev. Ostala je samo še Nina. Njen motiv je, da ko se otroci igrajo, Lia vedno izključuje Nininega sina Miha. Čeprav obožuje otroke, Novakovi otroci niso ravno njeni najljubši. Po nekaj razmisleka so se policisti odločili, da bodo preverili Bernardovo hišo, saj je on najbolj sumljiv. Tam niso našli ničesar. Ko so se že odpravljali, so našli sliko, ki je visela na steni. Na sliki je bil Bernard in njegov prijatelj v gozdu. V ozadju je bil beli kombi ... isti kombi, ki je ugrabil Lio.

Odšli so v gozd, kjer so našli staro zapuščeno kočo. Pripadala je Bernardu. Slišali so krike, ki so prihajali iz koče. Želeli so odpreti vrata, a bila so zaklenjena. Bernard jim ni želel dati ključa, zato so morali vrata podreti. Ko so to naredili, so našli Lio. Vse jim je postalo jasno. Ugrabil jo je Bernard. Izposodil si je prijateljev kombi in jo odpeljal daleč v gozd, kjer je ne bi nihče slišal.

V trenutku so ga aretirali. Punco so odpeljali domov. Tam so jo čakali starša, brat in sestra. Vsi so bili izjemno veseli, da je na varnem. Objeli so se in se odločili, da bodo pazili druga na drugega. Od tistega dne naprej jih je v šolo vozila mama. Bernard pa je lahko v miru bral v zaporu.

Iva Podbreznik, 6. a

SMRT V ŽIVALSKEM VRTU

Sredi delovnega dne se je v živalskem vrtu pojavil neznani moški. Bil je zamaskiran v oskrbnika in si je dobro ogledal živalski vrt. Ko je prišel naslednji teden, je točno ob poldnevu umoril glavno vodjo. Vrgel jo je v kletko z opicami in nedolgo za tem so jo opice zvekle na svoje drevo. Po treh urah je ena gospa videla truplo na drevesu in takoj poklicala policijo, gasilce in reševalce. Ko so nesrečnico spravili z drevesa, so ugotovili, da je to glavna vodja Kristina. Preiskave so trajale dva tedna, ko so ugotovili, da gre za umor z veliko dozo uspavala. V živalskem vrtu imajo namreč vedno na voljo veliko uspavala, če je treba zaradi bolezni ali poškodbe uspavati kakšno žival, da jo lahko pogleda veterinar. Po tednu dni je tja prišel njen brat Jack iz južne Afrike. Vsi so upali, da bo prevzel vodenje živalskega vrta, a ga je zaprl. Živalski vrt je ostal zaprt za vse večne čase. Po enem mesecu so na podlagi posnetkov nadzornih kamer našli domnevnega morilca Krisa in ga zaslišali. Najprej jim ni hotel povedati ničesar, nato pa je le priznal, da je v otroštvu imel velike težave, saj so mu starši umrli v prometni nesreči. Od tistega dne je postal nasilen in zloben do drugih, saj je bil zaradi nesreče jezen na ves svet. Po zaslišanju je šel v zapor za 18 let. V tem času se je v tem istem kraju zgodilo marsikaj ... rop banke, rop zlatarne in še marsikaj. Ko je Kris prišel domov, se je ulegel na kavč in zaspal. Med spanjem se je skozi okno prikradel Jack in skušal ubiti Krisa. Kris se je navadil spati rahlo, ker mu v zaporu ni bilo lahko. Slišal je, kako se nekdo skuša prikristi h kavču in ga v trenutku, ko ga je želel napasti, zgrabil. Ruvala sta se in kotalila po tleh. Kris je vpil na prišleka, zakaj ga je želel ubiti. Ta mu je v solzah in v besu povedal, da je bila tista, ki jo je umoril v živalskem vrtu, njegova sestra in mu je bila kot mama. Zaradi tega se že 18 let namerava maščevati. Kris se mu je opravičil in povedal, da je zaporu spoznal, da maščevanje ni rešitev. Tudi njega sta maščevanje in jeza zaradi smrti staršev pripeljala v takšno situacijo. Moška sta se pogovorila in se odločila, da bosta pomagala najstnikom, ki so ostali brez staršev, da ne bodo tudi oni tako maščevalni in da ne bodo uničili svojega življenja.

Tadej Berghaus, 6. a

Divje mačke: Maja Orešek, 7. a

NA BREGU

MLAJŠIM OD DVANAJST LET PRIPOROČAMO BRANJE V SPREMSTVU STARŠEV

ŠESTOŠOLCI PIŠEMO KRIMINALKE IN DRUGE NAPETE ZGODBE

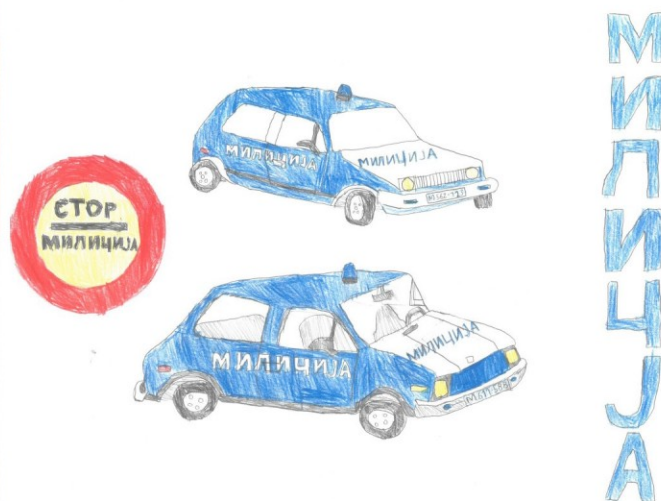
NEVIDNI ČLOVEK — NADALJEVANJE ZGODBE PO OGLEDU SERIJE INŠPEKTOR VRENKO

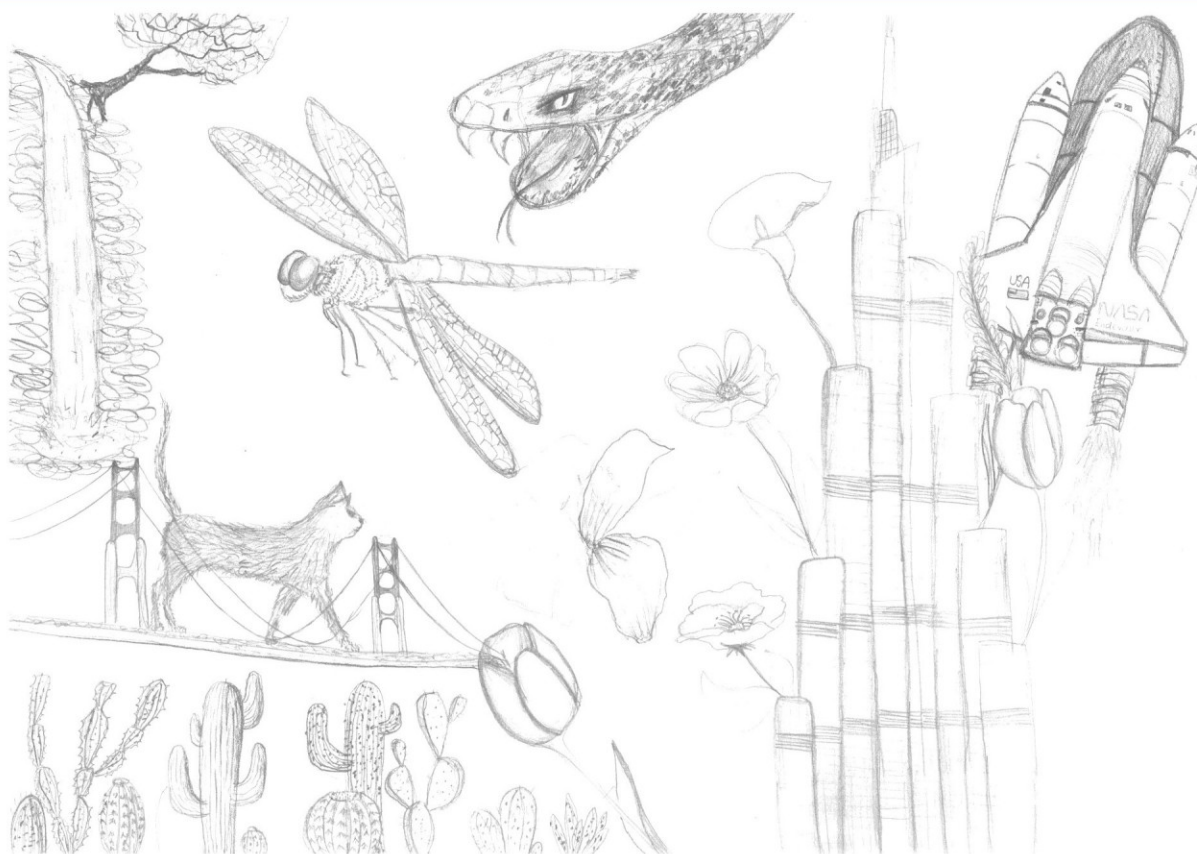
Zvečer so se vsi udeleženci kongresa zbrali ob večerji in razpravljali o dogodkih. Natakarkji so že začeli pospravljati gostilno, nakar so si gostje - udeleženci kongresa, naročili še eno buteljko vina. Natakark je bil že zelo jezen, vendar je bil ustrežljiv, saj mu je bila všeč študentka Kristina, ki je bila mlada raziskovalka pri umorjenem slavnem znanstveniku. To je opazil tudi doktor znanosti Črt Ujčič in postal je malce ljubosumen. Natakarkja je opozoril, naj pusti Kristino pri miru. Gostje so čez nekaj časa odšli. Zaposleni so že pospravljali gostilno ... Zadnji je odšel domov natakark. Naenkrat pa se je zvečer v temi ob njem pojavila senca z nožem in ga zabodla ...

Naslednje jutro so kriminalisti dobili še eno prijavo o umoru. Inšpektor Vrenko in njegov pomočnik Tadej sta morala poiskati nove povezave (krivce, osumljence, motive ipd.) Začela sta zbirati podatke: ob kateri uri so gostje prišli in odšli, ali so videli kaj sumljivega ... Nož, s katerim je bil umorjen natakark, je bil ukraden iz njihove kuhinje. Zaposleni so Vrenku povedali, da se že nekaj časa med seboj ne razumejo. Umorjeni natakark je bil izredno nepriljubljen. Vrenko na koncu ugotovi, da so kuhar, natakark in umorjeni znanstvenik Divjak stari prijatelji iz Mariborske igralnice. Že od nekdaj igrajo za velike vsote denarja. V zadnji igri sta prijatelja želela kuharja ogoljufati. Kuhar je to izvedel in bil je tako jezen, da je oba umoril! Najprej znanstvenika, ki mu je zavidal kariero, denar in ženske, nato pa še natakarkja, saj bi ta hitro ugotovil, da je on imel velik motiv – maščevanje.

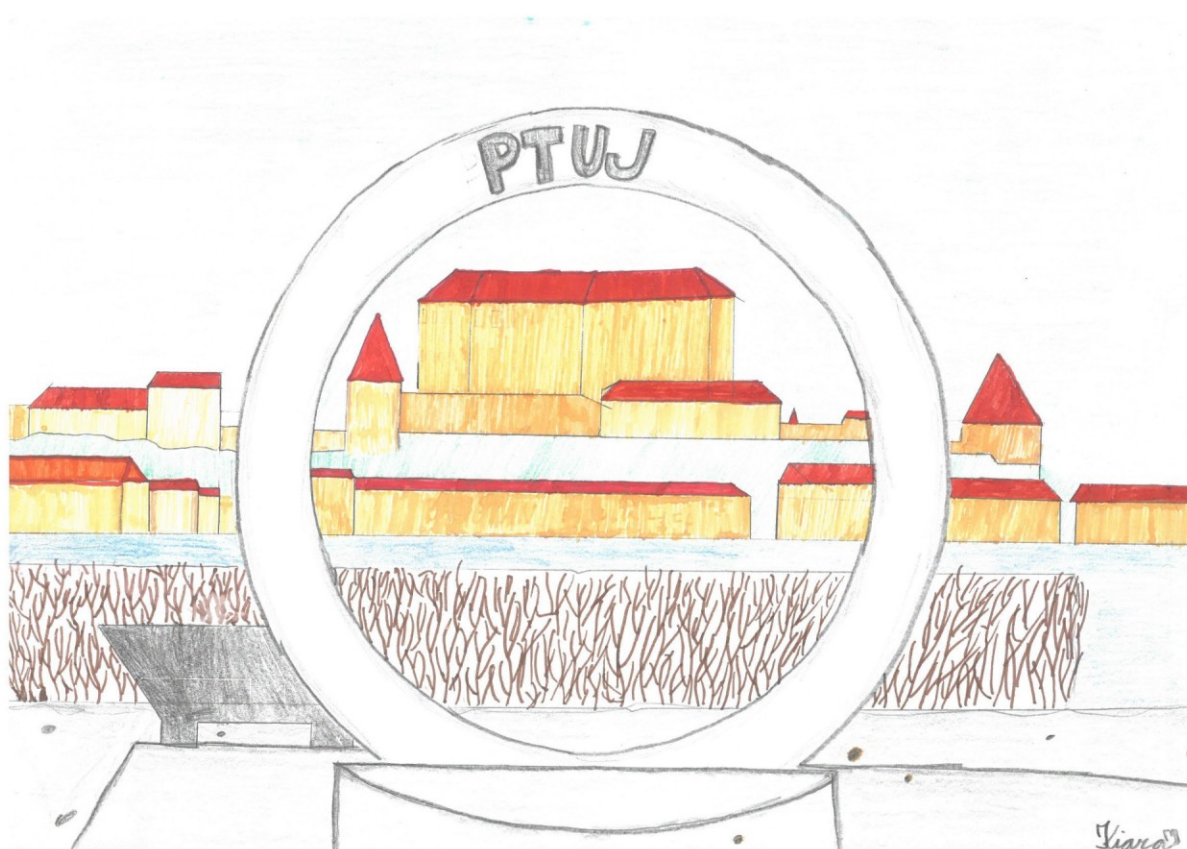
Katarina Zorec, 6. a

Policijski avto: Luka Nogić, 7. a

Aneja Kelc, 8. b

Kiara Šeliga, 7. a

NA BREGU

KVIZ ZA MLADE KEMIKE

1. KAJ JE BIL DIMITRIJ IVANOVIČ MENDELEJEV PO NARODNOSTI?

-BIL JE RUS.

-BIL JE FRANCOZ.

-BIL JE ITALIJAN.

2. KATERI ELEMENT IMA NAJVIŠJE TALIŠČE IZMED VSEH ELEMENTOV?

-OGLJIK

-WOLFRAM

-BOR

3. KAKO VISOKO TALIŠČE IMA WOLFRAM?

-3415°C

-4635°C

-3541°C

4. KAKO VISOKO VRELIŠČE IMA WOLFRAM?

-5555°C

-5885°C

-5552°C

Žiga Šimenko, 3. a

5. ZA KAJ SE UPORABLJA BOR V VOJSKI ?

-ZA PLOŠČE V NEPREBOJNEM JOPIČU

-ZA STEKLO V TANKU

6. KAKŠEN JE SIMBOL ZA ELEMENT, KI JE IMENOVAN PO DIMITIJU MENDELEJEVEM?

-Md

-Dm

-IE

Rešitve: 1. Rus, 2. ogljik, 3. 3541 C, 4. 5885 C, 5. za neprebojne jopiče, 6. Md, 7. ajnštajnij

7. KAKO SE IMENUJE ELEMENT, KI JE POIMENOVAN PO ALBERTU EINSTAINU?

-EJNŠTEJNIJ

-ALBERTO

-AJNŠTAJNIJ

8. KATERI JE NAJBOLJ POGOST ELEMENT V VESOLJU (TAKOJ ZA ČRNO SNOVJO)?

-VODIK

-KISIK

-DUŠIK

9. KATERA JE NAJVIŠJA GORA V OSONČJU?

-MOUNT EVEREST

-TRIGLAV

-OLYMPUS MONS

10. KATERI JE PRVI ELEMENT PO VRSTI V PERIODNEM SISTEMU ELEMENTOV?

-VODIK

-KISIK

-DUŠIK

11. KATERA OD PREHODNIH KOVIN SE UPORABLJA V TANKIH PLASTEH PRI ASTRONAVTIH NA ČELADI NA STEKLU PROTI MOČNI SVETLOBI?

-ZLATO

-SREBRO

-BOR

12. KATERA SNOV IZ OGLJIKA VELJA ZA ENO NAJMANJ TRDNIH SNOVI NA SVETU?

NAPIŠI NA ČRTO SPODAJ

13. KATERA SNOV IZ OGLJIKA VELJA ZA ENO NAJMOČNEJŠIH OZ. NAJTRDNEJŠIH SNOVI NA SVETU?

NAPIŠI NA ČRTO SPODAJ

Rešitve: 8. vodik, 9. Olympus mons, 10. vodik, 11. zlato, 12. grafit, 13. diamant.

Jan Topolovec, 5. a

Rogaška cesta 6, 2250 Ptuj
 02 788 12 80
 info@os-breg.si
 www.os-breg.si
<https://www.facebook.com/osbreg/>

Pojasnilo uredništva

Časopis je izšel avgusta 2023, zato so navedeni oddelki, ki so jih učenci obiskovali lansko šolsko leto.